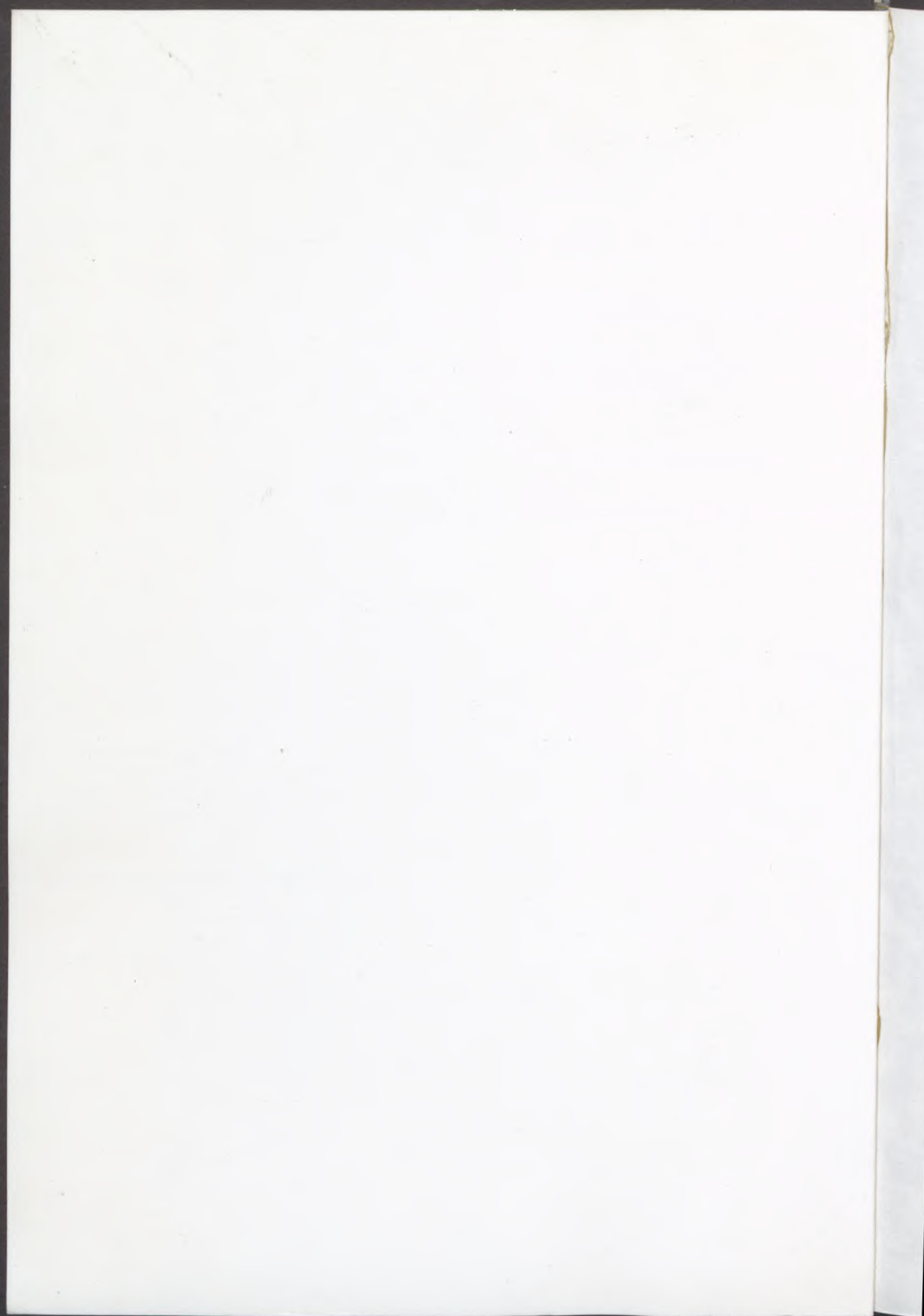

MB
131.015

Kiss Benedek

**Március
perzselt
mezőin**

OLYOS
KIADÓ

KISS BENEDEK

MÁRCIUS PERZSELT MEZŐIN

© Kiss Benedek
ISBN: 963 02 6424 2
Kiadta az ISIS Kiszövetkezet Eötvös Kiadója
Felelős kiadó: Székely György
Felelős szerkesztő: Vasy Géza
Műszaki vezető: Pap István
Szedte: ISIS Szegedi egysége
Szabadság Mgtsz Nyomdaüzeme, Gyál 89-127
Felelős vezető: Tóth Antal
Eng. szám: 15536

KISS BENEDEK

MÁRCIUS PERZSELT MEZŐIN

– versgyűjtemény fiataloknak –

EÖTVÖS KIADÓ BUDAPEST, 1989.

MLB131.015

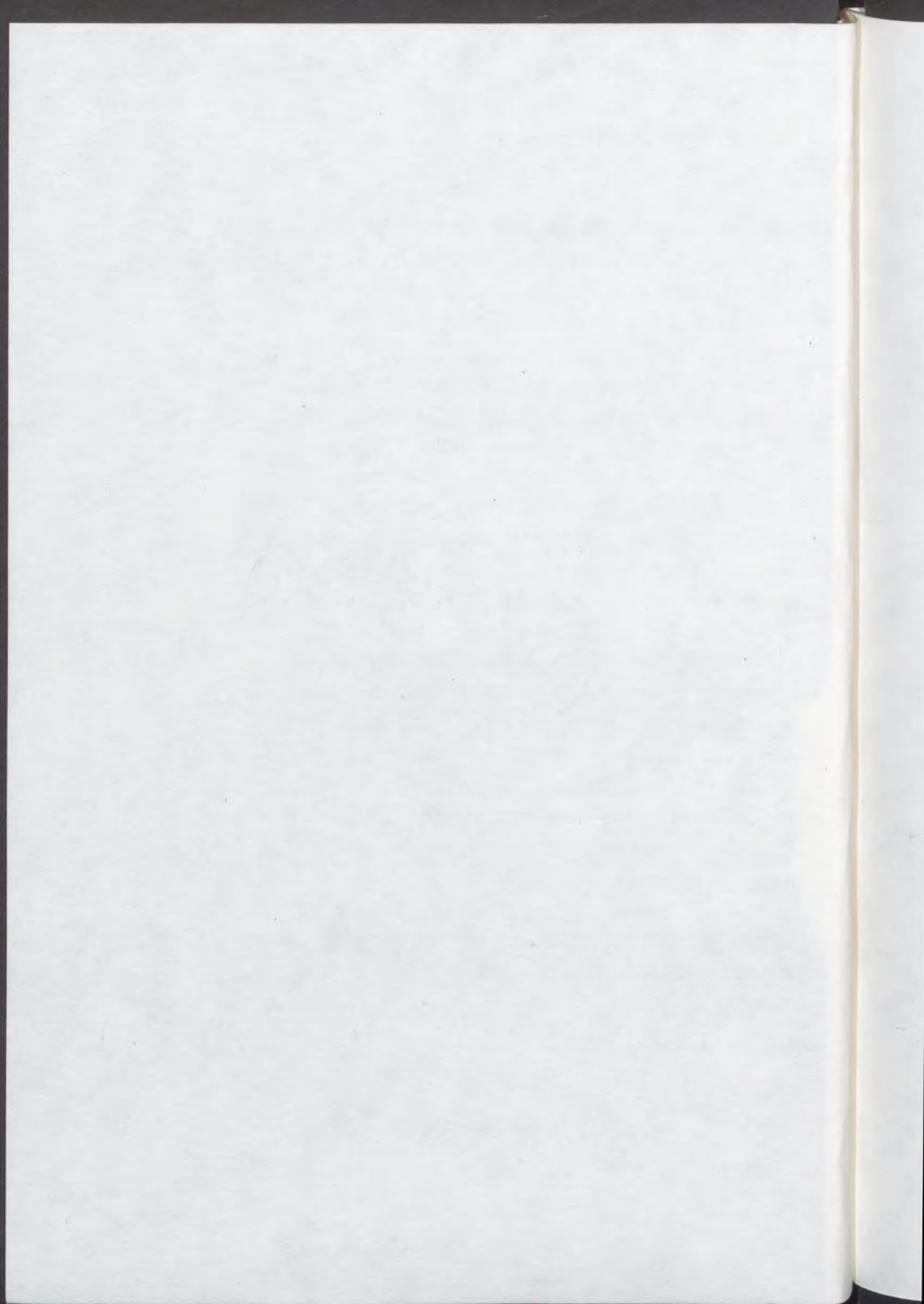
1989

AZ ÉN FÖLDEM

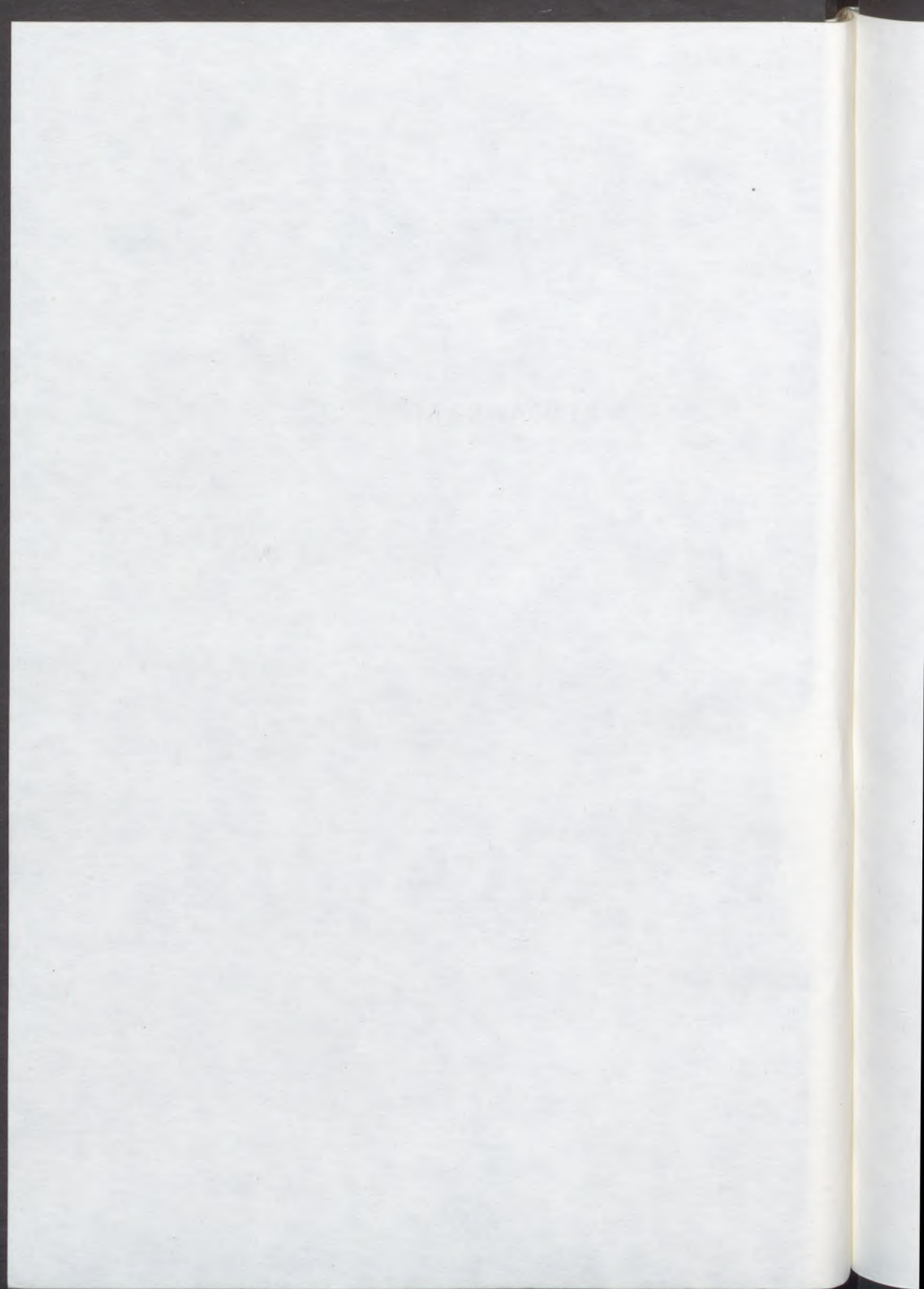
*Magyar föld! suhogó jegenyék ostorhegyét
szallagozó szelek hazája! milyen szépek
meggyfa-menyasszonyaid, rózsaszín virágos
kajsziarack-koszorúslányaid a torlódó
sudár tavaszokban! mikor a citri
őszibarackok is kart karba fonva
lakodalmasdit játszanak, s hajcsattjaik
méheek, szitakötők meg lepkék! mikor
nem kormítja le rügyeiket s a zárt szárnyú
virágbimbókat a serénykedő gazda hajából
reájuk rettenő dér- ezüst, s fogai közül
a dermedt káromkodás.*

*Szőlők rekenyői kapaszkodnak a napba
savanykás, kecses kacsokkal, s szüreti bálak
csőszlegényei: nyargalásznak karikást kieresztve
a felhők... Ez az én földem, ez az álmom,
az okos, termő fáradozás, amely éig
emeli sátrát, hogy beleférjen egy ország:
a násznép! Haj, fiatalság,
ne halj ki belőlünk, mint egy ritka madárfaj,
ne szűnjek soha gyönyörködni
meggyfa-menyasszonyaidban, tavasz,
ne szűnjék bennem soha a zokogás
a fagy-gyalázta kajszi-koszorúslányok
meddő sorsa fölött!*

VADKÁCSAMÍTOSZ

VADKÁCSAMÍTOSZ

*Billeg aranyló vadkácsamítosz,
halzsír-zománcát töri a tónak.
Pipiskedik felé a sás,
buzogányfejek
köréhajolnak.*

*Töri a nádat sugaras szárnya,
nyakán le gyöngyös vízcsepp gördül,
képzeli: páva,
tündököl, pördül.*

*Szembogár: tüzes csillagfókusz
enyészó idő pupillájában,
képzeli: tüzet lobbant
vizeink csontváz-nádasában.*

*Játszódik a képzelet,
fürdőzik a Nap szittyós tavon.
Szivárványozva tolláskodik,
lubickol, alábukik,
magát felejtve, hallgatagon.*

*Páva, páva!
ha főmerül,
tépve a tolla, bóbítája,
vadvizek fészken
elszenderül.*

FÁK ÉS A SZÉL

*Suhogtam fákkal – azt hittem, a fák
csinálják a szelet:
tarajos gesztenyénk felfújja magát
– pulyka ha csúfolják sihederek –,
s juharfa, eperfa, szilfa nekilát,
rázza magáról a levelet,
hajlik, hánytorog, dobálja magát,
mintha szellemet
űzne ki magából –
a szelet.*

*Tudom már, a szelet
csak megérteni
lehet,
megérezni és köszönteni.*

*Nagyobb fák finomabb műszerek,
előbb köszönnek neki.*

DOBOG AZ ESŐ

*Dobog az eső,
kikötött
csikó a századok
fölött,
milliópatás ló, melyet
milliópatás ló ellett.*

*Kopog az eső
szálasan,
sugarasan,
póklábasan,
szalad az eső, csikótrapp,
jegenyék földig hajolnak.*

*Az ember bújik,
felsajog,
kopog az eső,
jég kopog,
az ember bújna – nem lehet,
röntgenezik a fellegek.*

*Idegrendszeremen
műszer van,
villám ha cikkan,
diagram,
hegyezett dárdája szívnek áll,
egy iramlás és beletalál.*

*Dobog az eső,
kikötött
csikó a szív, a
föld fölött,
milliópatás ló, melyet
milliópatás ló ellett.*

KISBORJÚ

*Bokor legel az égzengésben,
bődülő fák alatt.
Felhőkben, az Isten ínyében
villognak rézfogak.*

*Mint a bokor, legelek én is,
dagadok vihar fűvén.
Apám a vihar: gomb a Nap és
a Hold szarva hegyén.*

*Anyám az ég – az ég legnagyobb
tehén minden felett:
Tejút-eres tőgye sajog
s csak dönti a tejet!*

FÉNNYEL, FÜTTYEL

*A suttyó tavasz
fattyú öcsém,
de nálam nagyobb legény,
a szelet szórén üli,
csintalansággal mindig teli,
bekódorogja a világot,
s amerre elmegy,
rügyeket csempész a fákra,
virágot,
s amikor sokáig elbarangol,
engesztelésül
szemembe szór egy marék aranyport.*

*– Ezt meg Alaszkából hoztam –
mondja és szórja, pergeti hosszan.
Pergeti mint a mézet,
döngenek is rá a méhek!
Doktor Vakond, a vak alkimista
ennyi kincsről ha álmodni tudna,
hagyná pokolra
cin-serpenyőit! –
olvadt szívárvány lesz minden tócsa,
hol öcsém kacsintó, nagy kék szemet nyit.*

*Gyönyörködik hogy hunyorgatok,
fölugrik az ablakokba,
villogtatja fényfogait,
kezében aranyalma,
– Kapd el! – kiált és jót nevet.
– Gyere utánam! – mondja –
a réten
meglovagolhatod majd a szelet!*

*S elnyargal fénnyel, füttyel,
beszólni minden házba.
S én szaladok nyomába,
fénnyel,
füttyel,
mezítláb,
klottgatyában!*

KÁNYÁK

*Kányák a kert alatt,
fertelem-madarak,
szárnyasok szántás-fekete népe
kurrogat, károga,
szállnak a kert alatt
fül-veresítő télnek elébe.*

*Kerengnek kert alatt.
Mind lentebb leng a Nap,
mint egy túlrejt őszibarack.
Jön a tél, küszöbön
kapar a fagy-köröm,
agyarrá szikárul az orv tarack.*

*Egyre csak kár-kurr-kár!
Kányák bandája száll,
hangjuk fenyegető, rekedt.
Hol már a fecskepár?
Csak e kurr, csak a kár –
tömik a vetésből bő begyüket.*

*Ha majd a kert alatt
fölbúg a vadgalamb,
s akár a tökduda:
meghajlik gyöngyös nyakának íve –
tavasznapi sugara,
úzd seregüket messzibb vidékre!*

VADGALAMB

*Vadgalamb
veri a lombot,
veri a lomb
a vadgalambot.*

*Magas a nyárfa,
öt emelet,
peregnek tollak,
falevelek.*

*Magasabb a nyár,
sugarán tűzkorona –
hát odaszáll,
oda!*

FÓLIABŐRŰ

*Fóliabőrű levelibéka,
mért félnek úgy tőled a lányok?*

*Ülj a kezembe,
ne mocorogj –
betakarom a csupaszszágod!*

*Hegedűk rínak,
bomlott gitárok –
rejtezel fűzfák dallamába.*

*Életed fűzfák tisztasága –
erős a te zsoltárod!*

*Adj esőt, uram,
csöndes nyári esőt,
bocskorban jár már a nádas,
szikessednek a legelők,
kiszáradt, fáj a torkunk,
döglött kárász benne a szó,
tépett arcunk csontbőr vitorla,
pácolja homok, sivatagi só,
hosszan kilóg a juhászkutya nyelve,
ragadnak össze péppé a birkák,
szétreped az út, vaját enne,
fullad a költő is a portól, nem lát –
adj hát
esőt, uram,
csöndes nyári esőt,
hadd növekedjenek a saláták,
az ének, a retek, a tök,*

cukrosodjon a cukorrépa,
vörösödjék a cékla,
szőlőszem gömbölyödjön,
kisbéka nagyra nőjön!

SZÜRET

*Megüli a por a fákat,
kondor haját, szempillákat,
megüli a pocsolyákat,
leveleket, levélszárat.*

*Piszkos az ég, piszokszürke;
lomha ezüstpók bemássa;
roggyan ló és ember lába;
hálót dob a nap fejünkre.*

*Vénasszonyok, vénemberek
szőlőtőkéket tojóznak,
bütykösen fogják a földet
a venyigék. Meglapulnak.*

*Így készül az ihaj-csuhaj!
Még kihúzzák eddig-addig.
Pókhálós és poros a haj,
fakó őszből tarba hajlik.*

ŐSZÖK LÁRMÁJA, BÉKÉJE

*A hátbaszúrt határ felett
varjak hajhásszák a telet,
hónalja nád, hűvös nyálka –
ó mindenszentek éjszakája!
a sóhajok is kihűlnek,
házak előtt, estefelé,
ha csorda jön hazafelé,
a vének megfeketülnek!*

*Ihajj ez a nomád nóta
halottak tárogatója,
fújjad, az ős őszi este
arcod juharszínre fesse!*

*Kabátja alatt lopótök:
a nap szomszédolni kullog,
hurutos fa köhint, dörög,
gallyat zörget, pincekulcsot,
száraz kukoricaszárat
nyálaz jászlában az állat,
lánccal csörög, láng a szája,
hályog száll lány szemhéjára.*

*Ihajj ez a nomád nóta
halottak tárogatója,
fújjad, őszök békessége
arcodat mázolja kékre!*

*Csendítenek, harangoznak.
• Szellő, bűvő veréb suhan.
Szítja a hamvadó múltat.
Megparázslík szomorúan.
Kutyák ugatják a holdat,*

*lakodalmak fölragyognak –
Ihajj az a nomád nóta
halottak tároгатója!
úgy illik legényhez, lányhoz,
eltaláljanak egymáshoz –
őszök lármája, békéje
arcom vonja pírba, kébbe!*

ÜVEGFÚVÓK

*Lombot fúj magából
a vadgalamb.
Dagadozó fákon
búg,
búg a hang.*

*Testünk-lelkünk ványadt,
tikasztja bánat.
Üvegfúvók, fújjátok
a zöld
butéliákat!*

NAPOK ÉS SZEMEK

*Az este: tarlóégetés.
Tarlóhántás az éjszaka.
Magokat vetünk belé:
szemeinket
elvetjük
fekete barázdáiba.*

*Csillag fogasolja,
felhő boronálja,
hold hengere nyomja,
harmat megitatja.*

*És mire megkel a reggel
mint a kenyér
dagadva,
jószagúan:
szemeink kicsíráznak.
Délelőtt kalászolnak,
délig acélosodnak,
délután learatódnak.*

Az este újabb tarlóégetés.

*Tarlóhántás az éjszaka –
szemeket vetünk belé.*

ANYÁM GALAMBOT ÁLDOZOTT

*Anyám galambot áldozott,
kapnék erőre, szárnyra.
Hiába, pogány az áldozat,
hívó bár ő, hiába.*

*Szőlővel rétest is sütött,
levele pillék szárnya –
hiába, én pogányul nyögök,
hívó bár ő, hiába.*

HAJNALI MÁGLYA

*Nehéz, lecsüngő éjszaka
gyönyörű hajnala!
Gyöngypáva ugrik
az ég ágaira:
hajnallik,
fény hullik az ablakokba,
vihar cseppjein, tócsán ragyog,
de álmod zsivaj kartácsozza:
csattog, zuhog,
élesen, záporozva
villog a feketerigók torka.*

*Földzengés! Napkongás!
Űrcsengés!
Hangtorlás!
Istenpénz-csörgetés!
Hangömlés!
Égomlás!
Sötétség tornyait
döngető rézdörgés!
Jerikós,
harsonás
Istenréz-harsogás!
Madaras,
füttyhabos,
rigózó vízesés!*

Szeszlángos hangmáglya:
benne állsz, benne égsz.
Könyörögsz, kiabálsz,
nyöszörögsz, beleégsz,
belekozmaállsz a füttybe:
ég-föld,
föld-ég
ős-ölelése
összeroppant és félrebeszélsz,
őrjöngve, lázban
nyögsz és beszélsz:
Gyilkosaim, rigók! ne irgalmazzatok!

ÁLLOK VIRÁGBAN

*Bodzafaillatos szeleket érzek,
bodzavirágos nyarat várok,
hajolok jobbra:
leányra nézek,
hajolok balra:
asszonyra látok.*

*Őszből tavaszba,
tavaszból őszbe,
jégről vizekre,
vizekről sárra:
vetem szememet
fergeteg égbe:
váltson
pipacsba,
búzavirágba!*

*Micsoda forgás!
(hajolok balra)
teremtő isten!
(hajolok jobbra)
tetőtől talpig
tajték a bodza,
verejték
csordul:
bodzafa habja.*

*Bodzavirágos szeleket érzek,
bodzafaillatos nyarat várok –
te boldog Isten:
alig hogy élek
s teremő Isten:
virágban állok!*

NYELVEMRE LEVELET TÉPEK

*Zörög a napraforgótányér,
zörgeti szép pár csikó a zablát,
zörög a szél is, elzörög, ráér,
zörög a napraforgótányér.*

*Tarlókon át, hol friss hajtás tör föl,
tereli tompa kolomp az estét,
s minden mi volt, most elszáll szívemből,
tarlókon át, hol friss hajtás tör föl.*

*Bár ez itt árnyak ideje, nyárvég,
csontot söpör a szél, kotog a tört ág,
bennem csak fény van, testem is szándék,
bár ez itt árnyak ideje, nyárvég.*

*Az vagyok én csak, mi ezután jön
s váratlan nem jön, bármi jöjjön,
nyelvemre sárgult levelet tépek,
megáldozok az esti földön –*

én az vagyok csak, mi ezután jön.

MI IS LENNÉK?

*Szél ha lennék,
déli szél
búzatenger
szélénél.*

*Ha fa lennék,
hársfa tán,
döngés álma
szállna rám.*

*Szín ha lennék,
kék lennék,
s kéklenék csak,
kéklenék!*

ÖRÖK BETLEHEM

*Csalánzúgásban, fergetegben
mellemre szorított kezemben
kardvirág lobog, dobog:
születésemre Betlehembe
így indulok.*

*Messzi város, hej Betlehem!
kövek, ti vérző kövek!
tövek, taposott rózsatövek!
elejtem, lehullajtom kezem:
arannyal szennyes a püspöksüveg,
Betlehem, hej Betlehem!*

*ÉS TENGERHEZ FUTOTT AZ ÁRVA
SEJ ELHAJÓZOTT VELE A GÁLYA
VÁRHATJÁTOK MÁR ASSZONYOK LÁNYOK
SEJ ELRAGADTA A TENGER ÁRJA*

*De Betlehembe eljutok mégis.
Halott terhét a gálya kirakja.
Mária szűzlány kifut a partra,
ruhája, arca
grafitvonás,
torka párálló szurokfolyó,
öle csak a ragyogás,
mindig szülésre vágyakozó
vérlobogás,
testem tekeri gyolcsruhába,
temeti sziklafalba,
fölhasított áldott hasába,
s pírba borítja a várakozás!*

KETTŐZŐ MADRIGÁL

*Jaj az a ház ott,
jaj az a ház –
a fala vályog,
teteje gyász:*

*odatalálhatsz,
odatalász.*

*De az az égtáj,
de az a rét!
gyöngypáva sétál,
pávacsibék:*

*oda nem érhetsz,
oda nem érsz.*

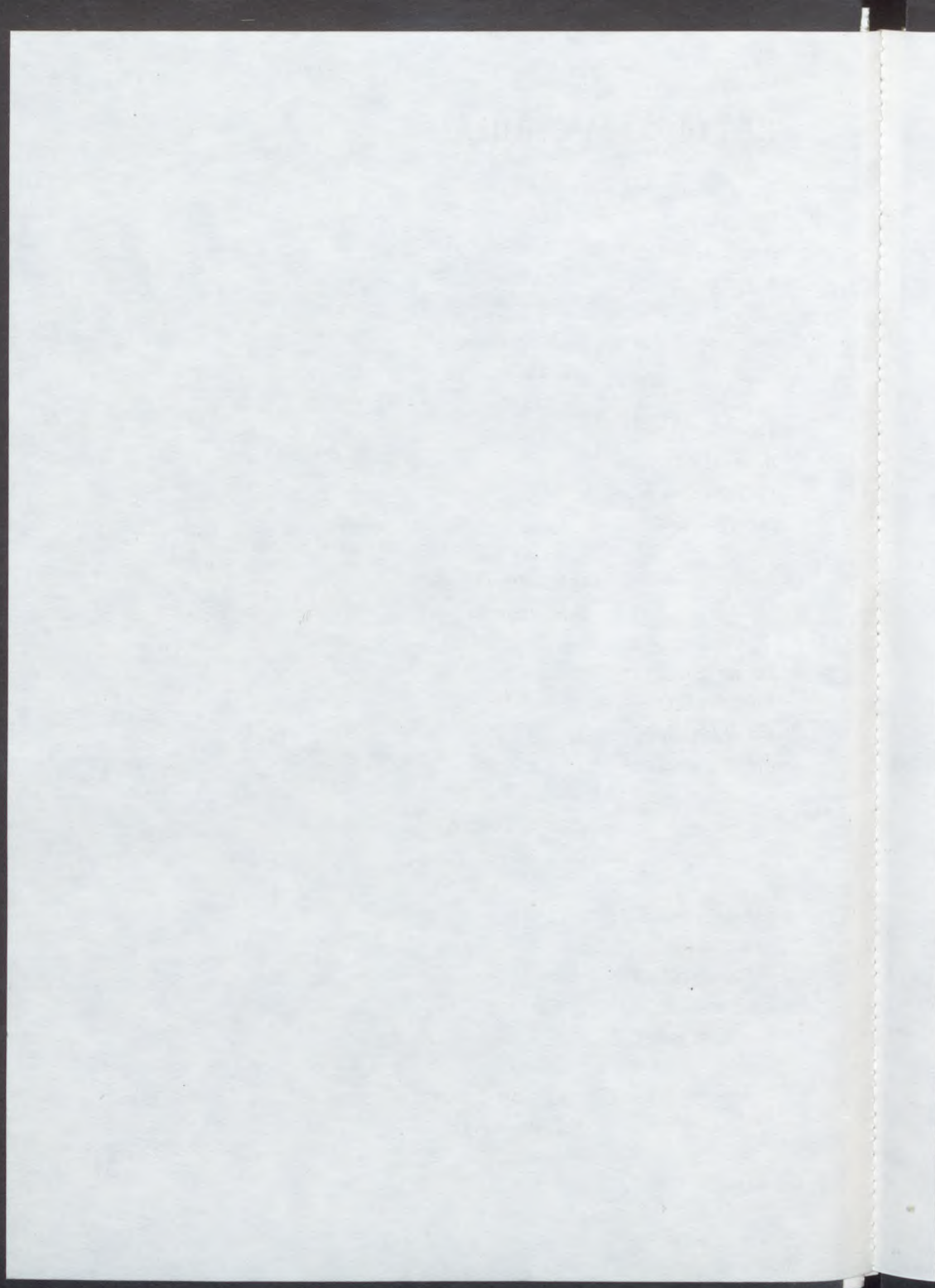
*Jaj az a ház ott,
jaj az a ház –
ott él haláloed,
ott ér a gyász:*

*odatalálhatsz,
odatalálsz!*

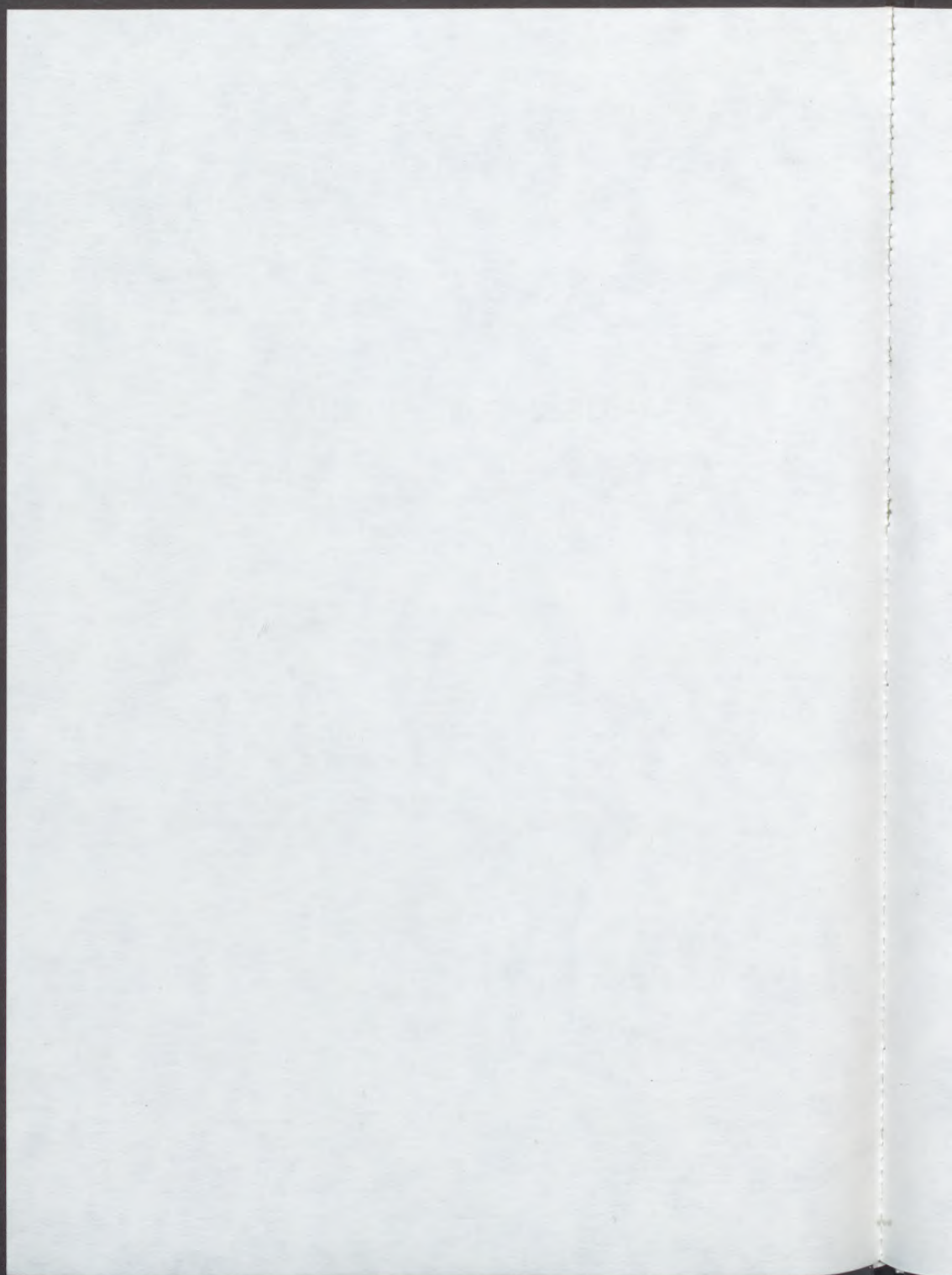
*De az a másik!
amaz a táj!
fölszivárványlik
az a madár,
bárhova mész:*

*oda nem érhetsz!
oda nem érsz!*

GUBANCOS FÁK ALATT

VIRRASZTÓ

*Tenyerébe vett a langyos este,
mint szeplős lány
szőke kiscsibét.*

*Rajzik körém kerítő seregben
léptek emlékeként
a sötét.*

*Cipőkoppanások – szívverések!
Messze guruló
üveggolyók!*

*Az ég kaptárát ellepik a méhek –
most rebbennek szét
a csillagok.*

*De aki virraszt, bújhat az magába,
dúrhatja szárny alá
busa fejét!*

*Rajzik körém cipőknek koppanása,
kiket imént nyelt el
a messzeség.*

SZÁMOLOK VISSZA

*Vonatablakon
fut az esőcsepp,
vonat fut
hajnalodó mezőn.
Elhagyom jelenemet,
jövőmet,
s ami mögöttem,
mind szembejön.*

*Látom magamat
kint kóborolni
huszonöt –
tizenöt –
tíz évesen.
Mintha egy Apolló
készül startolni:
számolok
vissza
életemen.*

*Jaj, nemsokára
nulláig érek,
megnyitom, anyám,
a kiskaput!
...Vonatablakon
fut az esőcsepp,
s ami mögöttem:
mind szembefut!*

GUBANCOS FÁK ALATT

Műhely mögött nem gömbakác –
gubancos fák: két szilfa állt,
itt szakadt rám kék gyermekkor
s vadkanagyar döfte alkony.
Sebzett öröklét fölöttem,
ájulatban s mesén nőttem,
műhely mögött kölyök-szilfa,
lábán bilincs, zöld tökinda.

Hol csillagok nyiladoznak,
hosszú száron lengedeznek,
virágágyát csillagoknak
most vetem meg!

Az ég virágos vadmező,
libákkal-ékes legelő –
nagyanyám, ki libát tömött,
így mondta a műhely mögött.
Hogyan, fiú? a csillagok?
halott emberek laknak ott! –
nagyapám, ki már mit se várt,
így mondta, hol a szilfa állt.

Hol csillagok nyiladoznak,
hosszú száron lengedeznek,
virágágyát csillagoknak
hadd vetem meg!

Régen volt. Ki mondta, szegény,
ő is ott lakik már, kezén
idelátszik a tetovált
szív s a pipa, hol szilfa állt.

Nagyanyám is egyre készül,
haja-tolla kifehérül,
szálljon: várja a nagy-ködöt,
kihúlt, üres műhely mögött.

Hol csillagok nyiladoznak,
hosszú száron lengedeznek,
virágágyát csillagoknak
most vetem meg!

AKINEK MÁZATLAN-CSERÉP VOLT MARKA

*Kazal tövében, új szalmában,
ha csupa-rojt-suba ege alatt
csitult a férgek offenzívája,
hallgattam a rezsgő csillagokat.*

*Mellettem horkolt a bajnétbajszú ősz,
tanyák veteránja, kit rossz kocsiján,
lefosztva csontig, most vitt el az ősz,
nyáresti zivatart, nyers ragyogást.*

*Sárgája nyerített – zuhant utána.
Kutyája sem vonít a hant alól már.
De nem fakul kese mosolygása:
ringatja szél: búza! s a holddal fölszáll.*

*Süt a hold, útmenti sárgarózsa,
nagy keze érte nyúl, kalapjához
tűzi s hogy csodát tett, sumákol zordan:
letépett mosolya kalapján fodroz.*

*S legény már, lépked legényesen csínnel
csendőrök előtt a nagy csíny után,
s félholtra zuholja puskatusuk, mert:
„Üss, kutya, bírom én!” – szája be nem áll.*

*Elúnván, a holdat visszaakasztja
– el is virít már, telivér hajnal
szórja be porral, csattog patkója –
s ébresztget érett búza-mosollyal.*

*Harmatos dinnye vár ránk, incselegve
forog a fiatal, piros gyümölcsös,
futok a fák derekát veregetve,
s követ az égben egy sárgarigó, a
legjobb füttyös!*

*...Bátyám, bátyám, déverte ősz,
mázatlan-cserép markú tanyás:
elvitt? hát elvitt? elvitt az ősz,
villámló derű te! nyers ragyogás!*

Samott-markodban, mondd, mit találsz?

*Hol éltél, mélyen, homokkal már szádban,
fekszel csillag-rojtos suba alatt,
s hallgatod, szűntén a féregtorozásnak,
sok bajos dobajunk s a halk csontokat.*

...S én?

*veled, kazladnál, öreg szalmában,
mindig –
most –
soha már –
rigók - - - nyarak - - -*

TÁBORI POSTA

Évek óta készülök neked levelet írni, nagyapám! Évek óta halogatom már ezt a levelet – de mit neked az évek: fekszel hanyagul, hetykén, huszonhárom-nyarasan, így fekszel valahol immár hatvanhat süket esztendeje, melledre szorított kezeden golyó ütötte seb lilioma.

Mit neked az évek, az én eszeveszett szarvas-futásom a napok rengetegében! Felzúgnak pedig érted a nyárfák: az én tudóm itt ez a nyárfaliget, s felzokog érted. Világnak futtatott: mi dolgod volt neked Tiszákkal, Habsburgokkal? Tudtad-e, mi köti a bakanóták híres ferencjósáját ARAD városához? Tudtad? Nyárfalomb-tüdővel zokog föl életem érted! Jól tudom, mit sem tudhatsz azonban rólam.

Tudatom hát veled: lányod megszületett, a neve Mariska, s ő az anyám. Micsoda kínok közt szülte árvának szép nagyanyám! Tizennyolc éves volt akkor, beszéli gyakran, s beszólt a cigány Mátyás bácsi apjának udvarába: Gazduram, levél gyüött, meglútték a fiját! – s ájult el menten, sáppadoz folyvást azóta is, és beszéli gyakran: előző éjjel ott jártál álmában nála, ott voltál nála elbúcsúzkodni, álltál az ablakkeretben rövidre nyírva, egyetlen szavad nem volt, álltál csak bocsánatkérő mosollyal távolodva, s tudta már, tudta már, hogy nem lát többet. Emlegetnek az öregek is még olykor, mesélik harsány nevetésedet, nyúlhetetlen kedved, dicsérik kezedet, régvolt számtalan mestermunkád, huszonhárom-nyaras ezermestert: hatvan év távolából is megemlegetnek: Eszt a meccőollót itt né, még új csinyáta! Szükség van itthon rád ma is, látod, nem kicsiség ez! Csak somolyogsz az ilyen beszéden, látom, jólesik mégis a szó. Mit is szólnál? S én mit is írhatnék többet? Befejezem hát: Régen nem láttunk, kérj szabadságot nagypapa, gyere haza: felzúgnak érted itthon a nyárfák!

*Tc.
szépreményű
Pusztai György honvédnek
Szerbia földje
Tábori Posta: ∞*

BÚJÓCSKA

*Holdudvaron, holdudvaron
holdfény-gyerekek
bújócskáznak,
keskeny arcukon álomszín zománc,
s aki elbújt, rá
sosem találhatnak.*

*Elbújtam én is egyszer majdnem
az udvarunkon
mindörökre,
őszvégi arany szalmakazalnál.
Ősz volt, kilencszáz-
negyvennégy ősze.*

*Egy repülő, mint ragadozómadár
udvarunkra csapott
a délutánban,
s másfél éves fiút, meggéppuskázott.
Bőgött a gép, én is
bőgve álltam.*

*Akár a szalma, aranyos-szóke
volt a hajam még,
fénykép mutatja,
mikor a gyanútlan délutánban
hullott körém a
halálos manna.*

*Elképzelem most anyám arcát,
pince-sötétben
kérdése lobban:*

*Jézusom, a gyerek! – s mostoha nagyapám
bukdos ki értem
vas-zivatarban.*

*...Holdudvaron, holdudvaron
halott gyerekek
bújócskáznak,
keskeny arcukon álomszín zománc,
s aki elbújt, rá
sosem találhatnak.*

*Elbújtam egyszer én is majdnem
az udvarunkon
mindörökre,
őszvégi arany szalmakazalnál.
Ősz volt, kilencszáz-
negyvennégy ősze.*

SUGARAK ERDEJÉBEN

*Apám elment, ment hegyesen,
gőggel karózva,
rigók szórta krajcáros fütttyöt
nem hozott, sem kisnyulat zsebében,
zöld csillagait sosem hozta
haza szemében.*

*Anyám gesztenyelomb-hajában
megfészkelte a bánat,
fészekben két csipasz galamb,
takarták gesztenyelombok,
rengették gesztenyeágak.*

*Deresek – fogynak a lombok,
fagyosak – törnek az ágak,
el-messze már a két vadgalamb,
sugarak erdején vernek a szárnyak,
vissza már nem találhatnak,
vissza csak temetni járnak.*

*Anyám, mint fazekad,
szemed is kilyukadt:
mint a csöpp, csendben
buggyan, gyúl, cseppen
cseppre-csepp-tekinteted –
robajló-mázsás mégis
e csend!*

SÖTÉTBÁRSONY

*Fülem tövén aranydarázs,
dönög bennem a szorongás,
most egy lendkerék iramlík,
de egy sóhajtás kihallik.*

*Megiramlik egy lendkerék,
anyám pörgeti a gépet,
sötétbársony az a ruha,
vakon veszi a mértéket –*

*milyen furcsa dallamra jár!
szakállat ereszt a homály,
szédület száz billentyűjén,
játszik varrógép-orgonán –*

*rágörnyed a kopott gépre,
tűzi, varrja,
kinek varrja,
varrja immár ötven éve,
gombostűzi, símogatja,
bukik gyilkos hangszerére!*

*Emlék? bánat? vigasztalás?
Dallá csapódott a penge.
Felzokogva, megzizegve
dönögj hát, te aranydarázs!*

*Így füstölög gyerekkorom,
veríték az ablakokon,
pára száll föl szememből is,
lecsapódik, nem baj, hagyom,
úgy hallgatom azt a zenét,
azt a zenét el nem hagyom.*

ANYÁM VASAL

*Gyolcs havakba
gyöngycseppeket hint,
táltosa havat,
gyöngyöt ropogtat:
hómező – ropog a
keményített ing,
porlik a gyöngy, lesz
homlokán csillag.*

*Kötőféken
tipródó
táltos!
Villanyvasaló,
anyám lova:
kölyökkorodban
parázson tartott –
lóként se rúgd meg
kezét
soha!*

KENYERET ANYÁM ÚGY ESZIK

*Kenyeret anyám úgy eszik,
mint aki folyvást éhezik,
s darabkájáért, ha lehull,
pokol jár irgalmatlanul.*

*Narancsot anyám úgy eszik,
mint aki közben vétkezik,
mint aki lop, bár nem zsebes,
s fél, hogy valahogy rajtaveszt.*

*Anyámat a gondok úgy eszik,
harapja, rágja mindegyik,
tépdesik, bár csak csöpp falat,
hogy rajta nagyra hízzanak.*

HÚSÉG

*Megetette anyám a kályhát,
kárál a tűz mint a tyúkólak,
megmosdott, öcsém vacsoráját
kirakta, sok kell egy birkózónak,
aztán kikapcsolta magát mint
villanyt, elnyíltt akkumulátort,
botlik, zümmög az álma, őrlődik
a halál, töltődik éjszakából.*

*Mint a mágnes, magasfeszültség
drótjai köti elomló testét,
külváros, gyárfüst, háztartási gáz,
de ha csörtet a hajnali villamos,
úgy ébred: most megy a csorda, most
zörög ki a szorgos parasztidő vasazott kocsiján.*

REGGEL

1.

*Puhatestű kis álmaink
riadnak – reggel van megint,
futkosnak tapétán, falon,
másznak ég-azúr paplanon,
rettennek – jön az öntudat,
föléjük toronyló flegma vad,
roppan a roppant talp alatt
gömbölyded testük, szétfakad, –*

*csont is ropog, az állkapocs,
itt az ébrenlét, ránk tapos,
ásítasz – barlang szája tárul,
medve cammog elő a szájból
s visszaásít rád, fogain
villan feléd a minapi kín.*

2.

*Beveszed szépen gyógyszered,
tejed megiszod, megeszed
sebtiben vajaskenyered,
kipenderíted gyereked
a langyos alomból: Eredj,
tanuld, mennyit tesz egy meg egy, –
s megindulsz magad is: vár a gyár,
szántóföld, hivatal, ispotály:*

futnak az úton kocsik is,
kicsik is köztük, nagyok is,
Repülünk! – mondják emberek,
Hevülünk! – hevülnek hengerek,
ám a medve csak cammog, cammog,
foga fény, vigyázz: feléd csattog.

3.

Ma is lesz, meglásd, békeharc,
s akarsz, nem akarsz – belehalsz,
és belehalsz a háborúba,
matt derűbe, fényes borúba,
de menni kell, vár rád a munka,
gyalulod mankódat öregkorra,
mikor majd lábatlanná gyalulva
kiköp a műhely s kocsmapultra

csorog kiürült szádból a nyál;
de most rohansz még, mert muszáj,
mert kell a pénz, mert enni kell,
cipő kell, ruha kell – lenni kell,
még lenni kell, tudván: bár ásít –
sunyi a mackó, foga rád vásik!

TÉL ÉS TÉL

*Kísértenek a régi telek,
mikor még gyerek voltam, gyerek.
De rövid is volt
mind, istenem!
Tél van most is, de
ez végtelen.*

*Fehérlenek a régi havak,
mikor még szabad voltam, szabad!
Itt van mind, kézzel
érinthetem.
Csak ezt a mostanit
nem ismerem.*

*Csengőjét rázza a kiscsikó,
fut a szán mellett, szakad a hó.
Régi hó, benned
fehéredem!
Mi most hull, nem kell,
nem szívelem.*

VIRÁG A SZÉLBEN

*Táncolj, kicsikém, táncolj,
szép a virág, ha táncol
zenében, korhely szélben,
nézd, az ordas szél
borzad magától,
törülgeti
szemét virágok köténykéjében,
de arcod patyolat-fényben
világol:
táncolj!
verik a citerát
veres legények,
nem a hang: vér freccsen már
a fából,
de rajtad az ének
fátyol:
táncolj!
meztelen talpad tisztán
taposhat tócsán, üvegszilánkon,
mert te vagy,
te vagy a tánc:
táncolj, kicsikém, táncolj!*

ESTI VERS FIAMNAK, FOHÁSZKODÁSSAL

*Hegyek szempillája már
tüzes pupillára száll.
Kese csikó, táncos,
mesefaló táltos!*

*Szaporázó tű-szemecskék
hímezik köréd az estét.
Kese csikó, táncos,
mesefaló táltos!*

*Ingecskédet falombnak,
lomb közt lakó galambnak.
Kese csikó, táncos,
mesefaló táltos!*

*A kék paplant azúr égnek –
ha ég nincsen, nem repülhet.
Kese csikó, táncos,
mesefaló táltos!*

*Oda hív majd lagziba
vőfélykedő vadliba.
Kese csikó, táncos,
mesefaló táltos!*

*Ha ki tán ott megéhezik,
tornyos felhő édeskedik.
Kese csikó, táncos,
mesefaló táltos!*

Torta, ének – reggelig
telő idő így telik.
Kese csikó, táncos,
mesefaló táltos!

Még egy öltés – kész az álom:
selyemtüll a szempilládon,
kese csikó, táncos,
mesefaló táltos!

...De apád csak mondja, mondja,
csak magának, fohászkodva:
Jaj, kese csikóm!
aj, mesefalóm!

Álomgubó selyemszála:
pólyázd be jól éjszakára!
Jaj, kese csikóm!
aj, mesefalóm!

Torkába – kis szűk patakba
ne szakadjon gátul szikla!
Jaj, kese csikóm!
aj, mesefalóm!

Gyilkos tóvá a vér ne gyűljön,
cinke-kis szíve le ne merüljön!
Jaj, kese csikóm!
aj, mesefalóm!

Rigócsőrös csupatoll-hajnal:
te csiklandd föl füttyszavaddal!
Jaj, kese csikóm!
Szép mesefalóm!

ZÁPOR ALÁ RÉGEN ÁLLTAM

*Zápor alá régen álltam,
verne bágyadó szemembe;
levetkőzve meztelenre
verje fejem, mellem, vállam.*

*Zápor alatt sokat álltam,
szálltam csattogó szelekkel;
hangom csattant mennykövekkel,
tócsák vizén tapicskáltam.*

*Homok itta az ég könnyét,
szólólevelek suhogtak –
nem terem sehol maholnap
olyan borulatú friss ég!*

*Levetkőznék meztelenre,
verje eső mellem, vállam.
Zápor alá régen álltam,
verne bágyadó szemembe.*

*Futok-e még záporokban,
két karom kitárva szárnyként?
Szelekkel csattogva szállnék –
de az én nyaram már hol van?*

*Fiam röpköd szemem rétjén,
ő csattog füttyös szelekkel.
Játsszon már ő mennykövekkel,
álljon ő záporba, mint én!*

KEZEM FIAM FEJÉN

*Kezemet fiam fejére teszem,
mint rég enyémre nagyapám.*

*Idő száll, én már
nem is leszek talán,
mikor egyszerre
megáll majd tétován,
s tudja már: örökségének része –
az volt a fején kezem.*

*Kezemet fiam fejére teszem,
mint rég enyémre nagyapám.*

TAVASZI KIÜTÉS

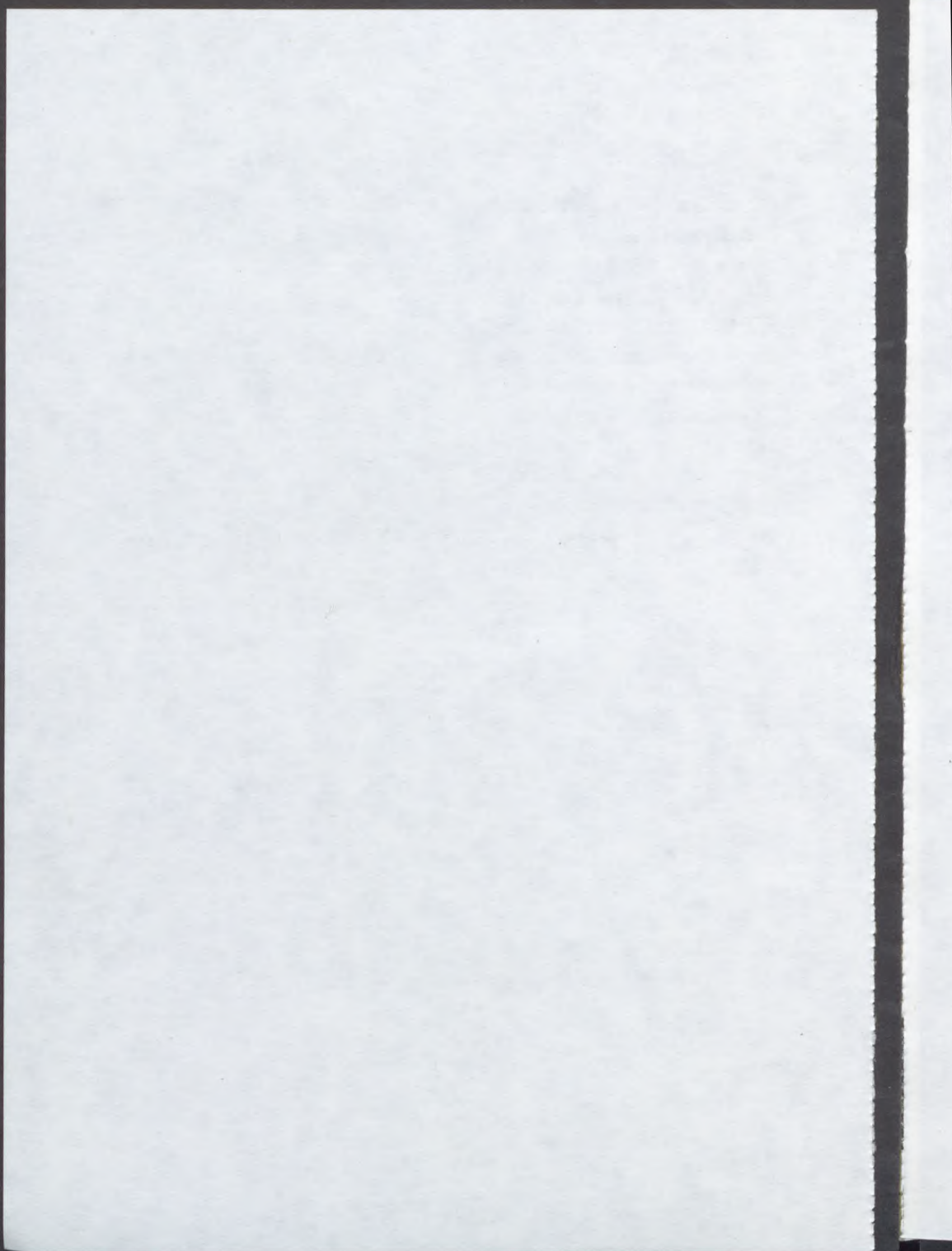
*Jó volna otthon lenni most!
Otthon, a kitárt, régi házban!
Gyerekkor lármás udvarában
jó volna egyet futni most!
Besír, mit várok, a villamos,
s mint villamost, lódít az áram:
tavasz fut az erek huzalában,
s jó volna addig zötyögni most,*

*míg látnám a nem-vénülő házat,
nem-vénülőn komoly anyámat,
udvaron – élve – nagyapámat!
Jó volna addig futni most:
mint villamost, vinne az áram,
s hagynék most minden villamost!*

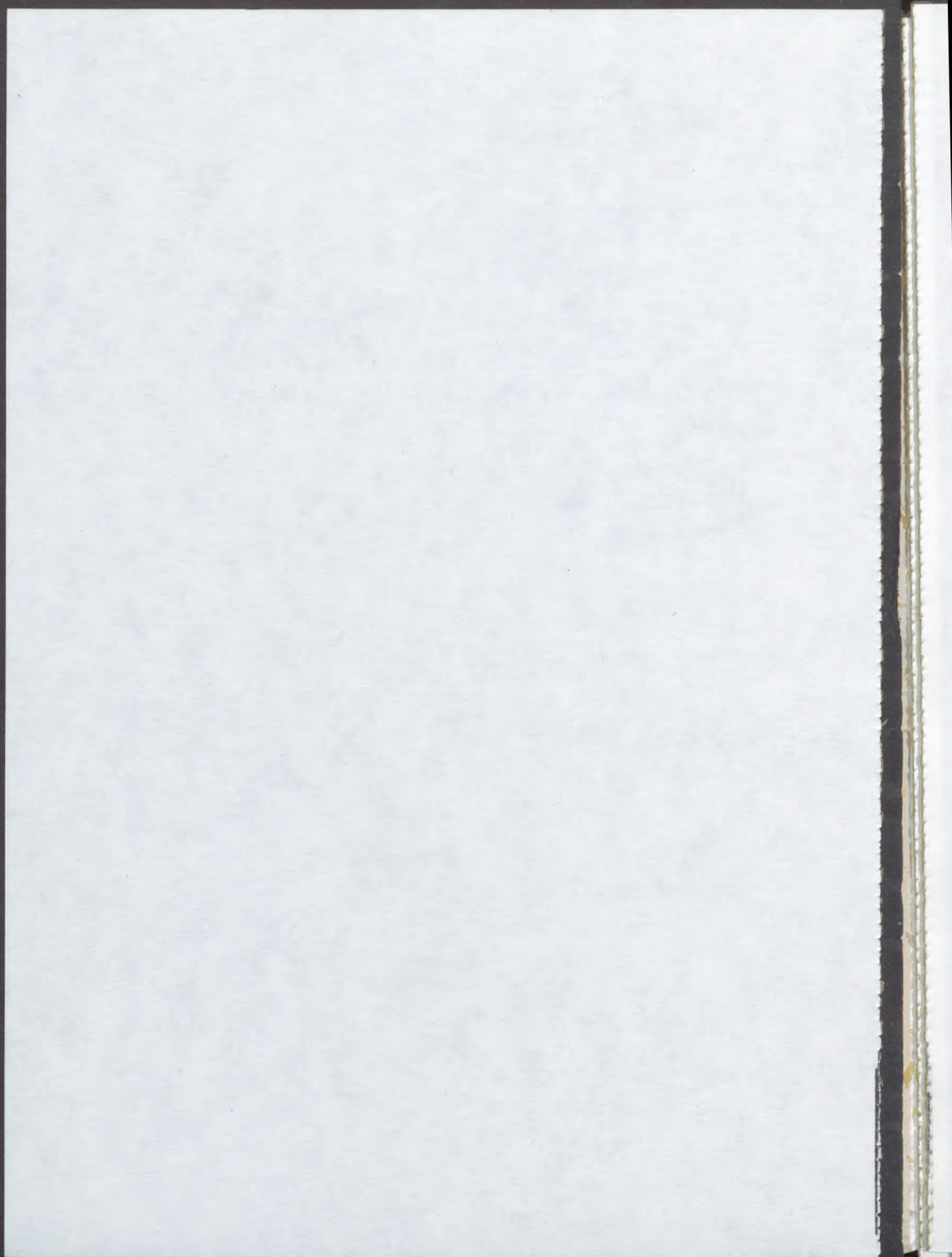
APÁM KERTJÉBEN

*Napáldozó apám kertjében,
elhalt a kaszasuhogás,
égi vér ragyog a levélen,
s mint Krisztus sebét szent Tamás:
megtapintom a vén fák kérgét –
körte, meggy, szilva, őszibarack;
apámat régen eltemették,
de fái gyümölcsöt ontanak,
nem vagyok apátlan velük mégsem,
ki elment, ím, föltámadott!
Őt látom a varasult fényben,
ahogy hiánya fölsajog.*

ŐRSÉGEN

ÓRSÉGEN

*Tenyerem is mint fehér papír,
csöndből fedezék megáll körben,
falába egy nevet s jeleket ír
a végeken posztoló őrszem,
tüzes rakéta, mérgezett nyíl
sziszeg a kilyuggatott levegőben.*

*Minden égtájról nyilaz a hír,
s elvesző tájak veszett bolondja:
az a vitéz ott csak ír, csak ír,
vörös golyóstoll és törött kopja
mellén keresztként összefogva
célkereszt barbárok fegyverein.*

*Néha fölpillant, füstölögnek
páncélját verve golyók, könnyek,
de marad, bár tudja: vár és határ
mögötte árnyak mezeje már,
vaskos seregek dübögve jönnek,
ellene jön a dérfente táj.*

*Pedig amit lát: kék nyugalom.
Vasárnap és ősz. Hulló levél.
Csak ő fehér.
Szívén: a feszes, bíbor dobon
remeg a borsó – zord hatalom
lapul a lomb közt, kihűl a vér.*

*Amit lát és hall, az tiszta csönd.
Csillagok: a béke kristályai
kicsapódnak a homályba fönt –
elektromosak az ég vizei,
ám lent a nagy folyó: a holnap
tenger megindul, iszapja köd.*

*Jaj, az az órszem hisz a betűknek,
bár nem érdemünk hogy terem a föld,
s fejük fölött örök ítélet:
elveszettség vasa csörög,
múlás bilincse, lágy életünket
halállá edző bűn s ösztönök!*

*Hajnal lesz és fagyott madár
potyog az útra: így érkezik
a bitang horda s a rongy halál!
S végig a csöndtornyokon,
                    falakon, ablakokon,
                    tenyeremen és homlokomon
megfejthetetlen sebek nyüzsögnek,
s mesterségüknek címereként
üszökcstillagos hieroglifa-nyom.*

UTAK KERESZTJE

*FUTÓ, KIRÁLYNŐ –
tolonganak
az utak portábláin paraszt,
ritter és báró –
készül a sakk.
Lelkünk tájait sanyargatják.
Játsszanak.
Hát csak hadd játsszanak!
Hej komák,
végváriak,
vegyük számba mi reánk maradt:
fillér,
picula,
fabula-ország!*

*A TENGERRŐL MIT MONDJAK ÉN –
esőcsepp a fogyó felhőt mondja.
Tipródik, legel a víz dűnén.
Új falka nyomul a régi nyomra.*

*Kiskunság! avarok, rácok,
kunok, cigányok, bunyevácok,
ködménesen mély rézkolomp!
Kiszáradt, fehér lókoponya,
birkakoponya, homlokcsont:
Alföld! virágos csonttanya!*

*ÖKÖRHUGYOZÁSOS
makadámok mellől
meglépett Jézus
a rozzant keresztről.*

*Hej, puszta, álompuszta –
véres köpés a homokon!
Lóg, törött a nyárfák szárnya.
Kőcsontököl a víztorony.*

*Virágzik a teamező.
Hej, könnyű szöcskelábak!
Szikes arcomon évelő
tüske és kamilla-bánat.*

*SZÉL HABZIK, NYAKAMIG ÉR,
hulláma rajtam átcsap.
Mindig szélein járok én
e szögletes világnak.*

*Utak köves keresztje!
kézfogás-csillag!
hazám ráteregetve
petrenceként szikkad.*

*Kiszikkad a sorsom,
szemem kiszárad,
utak keresztjét hordom,
szorítom arcomra ezt a tájat:
kendő! könnycsipkés, vérmonogramos
kendője szép magyar Veronikánknak!*

ÉJSZAKAI KÁRTYAASZTAL

Áll ez az éjszaka időtlenül,
áll az időtlen barlang-éjjél,
nem tud a tört csigolyákon
átfordulni az ég,
álmok osonnak át a homályon
s szűk lagunákban
hajóznak el mind, kik bátran jöttek –
áll ez az éjszaka, hasa alatt
lekonyul feje a pozsgás örömnék
s mint az estike, illatozik
mese és illúzió, –
megállt fölöttünk, vize az úrben,
terpeszben itt áll e vak muraló,
hátáról lelóg a pokróc szívünkig
s a szélben bagolyként röpdös,
áll az éjszaka,
csattog a kártya,
poroszlók kockája: perdül a hold,
s oly mindegy,
mi a tét:
jövendő, marsallbot vagy
krisztusi köntös!

ARCOM RÉTJE

*Arcomon a szőr manói:
görbe legények tolonganak ki,
kaszálom, vágom sűrű rendben,
s jönnek mindig szemtelenebben.*

*Idő, időm! szeles kaszáló!
vasfűtermő, madárdobáló
suhogó nyilasom nem vagy!
Mérgezett nyílnál kegyetlenebb vagy!*

*Apollinaire-kék, hús-lila ősz van.
Halál gyűlik a tehénhúsban.
Méri ki éri, ki bírja, marja –
jön a tél, jön majd, hogy elkaparja.*

*Madarak prépostja károg a káron.
Hess, csuhás! az a kár az én károm!
Enyém a kár s tiétek rajta
az a lélek, mi nehezít rajta.*

*Nem baj. Veszek én inget, ropogót.
Nevetni egyet, s egyet, zokogót.
Ezt a fagy túli szegjék –
fércelik amaszt a fecskék!*

CAVATINA

Csontos égtáj ez, rimája télnek,
ködkontyot tűző, vénhedt, pogány,
hogy mint magamba, égre nézek:
latinnak szült szép, barbár anyám.

Terem bennem a narancs idő,
pirulnak dolgos, vidám nyarak –
itt sunyi vágy, kény, vád, temető.
Ha falak dőlnek, Déva-falak –
nem fogy a sírás a Kárpátok alatt!

Itt ha tavasz, hát április az,
kegyetlen ünnap,
bukó panasz csak, dehogy vigasz!
büntetés, büntett!
virágkonfettis szél ha jó, pestis
nyomul vele,
még alig zöldül az ág, beleőszül
pár levele!

Latinmód mégis nyarat remélek.
Itt a tavaszra vérbükkös ősz jön.
Tiszta bort iszom, nem vagyok részeg,
bírom én, győzőm.

De nem latin már bennem az ének,
itt a nép sírva fogan s mulat:
SEJ, VALAHONNAN MA IS ELKÉSEK,
KOC SISOM TÜZES LOVAT
KOC SIBA ELŐL-HÁTUL FOGAT!

SZÓTLAN VAGYOK

*Tömték engem, tömték deres
kővel, vassal – mindent lenyeltem!
Ezért süt föl sok dögletes
sebhely lázvert tekintetemben.
Szótlan vagyok? Hát így van ez.
Kővé lesz a kőevő ember.*

*Vagy medve lesz, barlanglakó!
Őszinte vad, ki jó mancs és fog
törvényén él, s táncolni nem fog,
s nem tud bőgni, hogy csudajó,
ha őt csúfolja meg az a hó,
amit mocsokká válni látott!*

*Kihányom már mind, amit ettem.
Ez a való. S ahhoz való,
kit nem ringat festett faló,
s ki ha hisz, nem istenben.
Ingyen kínál vízzel a tó,
s ingyen-hallal, hogy legyen ennem.*

De már azt is rég megfizettem!

TAVASZI KÉRDŐ ÉS FELKIÁLTÓJELEK

*Muskátlík és gyerekfejek
kinyílnak az ablakokban,
a lúdbőrző vizek felett
sirályok árnyéka csobban.*

*Ilyenkor én, nyurga vessző,
megeredtem, mindig nyíltam,
a fűzekkel leveleztem,
s hulltam, sírtam.*

*Kirontott a bakszabadság,
gyenge gyöpön meghempergett,
ilyenkor a cigánymeggyfák
fejüket már szappanozták
a rét mellett.*

*S az árkok teliszaladtak,
kicsordultak, mint a szívem!
Ma bármikor felrobbanhat,
fojtás alatt
megrepedhet, meghasadhat
bennem itt benn.*

*Huszonöt tavaszom tellett
és az örömről alig szóltam!
Csatangolnak szívem mellett,
komondorok fölcsaholnak,
morgolódva, habot szórva
járnak bíbor ösvényeket.*

*Tavaszi, tavasz! mit hozol rám:
ítéletet vagy kegyelmet?!
Ha nem tetszik, öljetek meg,
de még látok:
virágszóval menetelnek
szemeimben az akácok!*

HANGSZERBŐL KIHAJLÓ MUZSIKA

Zümmög a neon, gépi döglégy
belémfúló világ fölött,
befülledt, otromba kazalból
a szívem elősündörög.

Leng a harangvirág a szélben,
tátonganak tátikák,
szolmizál egy gyöngyvirág,
a Nap lantja peneg az égen.

Girhes kutyám, szerelemtépett!
süppedt szemedben sárga láng:
veszettség tajtékával szádban
fröcsköld tele az éjszakát!

Porcfüveknek sarkantyúzik
narancs virágsarkantyú,
cintányér-tenyérrel tapsol
cintányér-tenyér lapu.

Cingárrá nyúltam, mint a nedves
holdvilág tűzfalak között.
Dobrokol a vízen eszelős árnyék –
az árnyam árnyék-rumbatök.

Vadlúdtorkon, tulipánszáron
vörösen, vérben tör föl az ének,
mályvarózsa-tárogató zeng,
lánglila bolygótűz a lápon.

Pikkelyeznek, feltorlódnak
jégtáblák a szennyes Dunán.
Ha temetés lesz, ki temet holnap?
Kit temetnek majd holnapután?

Daganatzöld minden levél.
Mentik hegyeken-fagyokon át
a tavaszt, virágmuzsikát,
sátoroznak dalos vizeknél.

AHOL ELSZUNNYADT MELINDA

*Varangylanak, tündöklenek
olaj-foncsorozta vizek,
ragyognak mint hullószemek,
megvillognak, sötétlenek.*

*Búzbuggyantó sűrű iszap,
gyöngyöt nyelő sárkány, ordíts!
Sűrű iszap süpped harminc,
redves harminc évem alatt.*

*Iszaptól gyöngyöző álom:
ifjúságom: elsiratlak!
Fényesedjék a vakablak:
elátkozlak, ifjúságom!*

*Poshadt vizek jelzáloga!
tizenhármass, átokhetes!
létem megrontott mosolya:
ne találjon rád, ki keres!*

*Bánk bán fényszáraz tébolya
nyakig lábolja a halált,
ahol elszunnyadt Melinda.
Hol rothadoz az ifjúság.*

*Bugyog a víz: már-már fogja,
szertepattan: nem találja.
Csapdos az olajfoncsorban
maradék ereje, álma.*

*Csiga roppan, lába között
csík tekereg, csípi csíbor.
Sejtbomlás bűze füstölög
taposott hullóiszapból.*

*Bugyborog a sűrű iszap
harminc évem talpa alatt –
iszapból fölbuggyant álom:
ifjúságom! ifjúságom!*

DAL

*Mordulván, magamat
vígasztalom:
kiterítenek, hanyatt,
rücskös padon,*

*nevetek én feketén,
takarózom földdel,
nem lesz több feketém,
piros-fehér-zöldem,*

*lesz csak majd pirosam,
fehérem és zöldem,
fehéren, magasan
leng e dal fölöttem,*

*mígnem az is hullva hull,
pernyéllő fogoly,
lebukó Nap szárnytollából
véres pihetoll.*

BÉKARÍKATÓ

I.

*Elcsavarogva, fölsuhogva
hová húznak a cseresznyefák?
Huhog lombjukban a bölcs világ
rigócsontokkal megrakodva!*

*Stini komám kutyát legeltet
az alvégen, temető mellett,
Ábel komám meg Burgóban
vályogot vet nyakig hóban.*

*Harmonikás jó haverom,
Törpe a herflit nyiszlatja,
itt még zajong, csitítgatom,
ott fedi már köd fűrhanga.*

*Hát bagolyra fenekedő
szelíd cimborám, a Füles?
Ő meg honnan bukkan elő?
Avítt gombházat cserepez.*

*Itt vannak mind, itt falnak mind,
itt tolongnak, kujtorognak.
Soha ilyen pazar lagzit,
tágas udvarát a holdnak!*

II.

*Bíbic vijjog, sebes szárnya
mért csapkod szemem tavába?
Kátrányozott villanyoszlop
reng a vadvízen és láрма,
Békaríkatóból eddig
nyilallik az éjszakában,
lucskos, habzó zshivajgással
úz a gyerekkor világa.
Mert ki mondja, hogy oszlopok –
nyüzsgő hajók csatázása!
Dehogy vadvíz – a vér s az ér
felgyöngyöző tarajlása!
Csak ne fájna most a mása,
alvadt idő bolydulása,
így ne verne, kísértene,
hogy bújdosom, bár hiába:
békanyálás vízen úszik
gyerekkorom, barna bárka,
lángos napok mellkasából
kivirágzott barka ága!*

III.

*Íme, itt tolong a gárda!
Fölpattintott gyöngykagylóban
lubickolnak gyönggyé válva.
Kristály-Békaríkatóban!*

Ám az emlék üvegre lép,
gyöngé talpát fölhasítja.
Vér buggyan ki a toll hegyén,
rám csukódik szemem héja.

Felbégető csillag-nyájra
gajmósbotot mért dobtatok?
Aranyfürtös szemhatárban
barna szőlőillat bolyong.

Tündér időnk elpillézik,
tenyeremen csipet hamu.
Rákenem a homlokomra,
ne legyek nagyon szomorú.

Itt-ott néha összefutunk.
A régi tág-egű nyarak
pohár sörré zsugorodtak,
bomladoznak, szétfoszlanak.

És csillagokra lövődő
ünnepi rakéta-sorsunk?
Szél-tüdejű tűznyakkendő
mahagóni-színbe fordult.

Áttetsző zselatin-émlék
tört szárcsontokkal fehérlik.
Hol a tavasz – hol az az ég!
Hol vagytok, s hol vagyok én is!

ZUZMÓCSÁNKOS PARIPÁK

*Bimbós, gyenge tulipán
hagymájáig fonnyad,
zuzmócsánkos paripák
lányékán taposnak.*

*Átéltam a születést,
fény lakott szememben,
tudtam, fenne jó a kés
mútóban s övekben.*

*Mégsem fegyver vagy golyó,
nem a kard, a balta!
Magos szívem sunnyogó
folyondár tipratja.*

*Takaróznék őszámig,
s legmélyebb estig!
Szememben alkonyi ég
bánata piroslik.*

MÁRCIUS, PERZSELT MEZŐK

*Március, felperzselt mezők,
pernyeszag.*

*Március – nullásra vágott fák, mankó-ág,
vedlő mundérban dudvihad.*

*Március – dunnából bújó menyecskék,
arcuk korom-álca:
szőlőtőkék.*

Dunna-lágy trágyaszag.

*Március – trágya lágy bunkerében
nyápic selyemhadak,
nyaknyújtogató gyomkukacok,
s vércseppek is –
katicabogarak.*

*Március – felperzselt mezőkről
száll, száll a pernyeszag.*

*Március perzselt mezőin
ki jár? ki jár?*

*Szanitéc varjú és vezérkarával
Dogmadux, a télkirály.*

Március, felperzselt mezők, pernyeszaggal
az érett trágyagőz egybeszakad.

Március – dühöng a felszél,
homokból tövishes gallyat ragad,
homoktüskékkel
szemet csukat,
szemet szúrat.

Március – aknákat rak még
a fagy,
ám a romokból
vitaminüzemét
építgeti

újfent a Nap:
fedezékben, csatornaparton
klorofill-tűzben kardokat hajt
s lesz maga is fedezék a sás,
gúnársziszegés,
zöld suhogás,
és langy suhogás-zászlók alatt
párzanak, tolonganak
csészealj-teknősök, rebbenő,
robbanó vadmadarak.

Március – felperzselt mezőkön
tél-tavasz összecsap.

Március perzselt mezőin
ki lesz úr? győztes ki lesz?
Tanyaudvaron páva rikolt –
mint tavaly: új tavasz ez!

SÖTÉTLIK VILÁGOS

*Március tizenöt –
ezer a gumibot.
Ezer a gumibot –
március tizenöt.*

*A költő mit akart,
a csenevész kölyök?
Ezer a gumibot –
március tizenöt.*

*Lehetne április –
gumibot akkor is.
Május vagy december –
mi ember az ember?*

*Március tizenöt –
ezer a gumibot.
Nyögnek a temetők –
mélyükben hánytorog
hány csenevész kölyök!*

*Március tizenöt –
zászlódsz a város.
Világlik a sötét.
Sötétlik Világos.*

JÁROK A NYÁRBAN

*Járom a nyarat,
járok
hazai tájakon.
Itt indult bennem
világot látni
kéz a kézben
az öröm
s a fájdalom.*

*Repültem fölötte
repülőn
délnek,
mint a madár, ha
ősz jön.
S íme, hajamat
veri a dér – már
őszben időzöm.*

*Az első szerelem
itt sajgatott meg,
56 itt sajgatott.
Asszonyról,
Istenről,
Hazáról,
alföldül érzek,
alföldül gondolkodok.*

*Nagyváros fogadott fiává,
de Alföld,
édes szülém
te vagy!
Járok a nyárban
hazai tájon,
s megsimogatom
dűlőút-ráncaidat!*

JEGENYÉK

*Jegenyék,
földbe vágott kések,
ahogy ti hajladoztok!
Zöld erejű, szelíd bicskák:
ahogy ti elsusogtok
éjeken át
a kiskacsákkal!*

*Jegenyék,
földbe vágott kések,
ahogy ti fölzkogtok!
Zöld erejű, szelíd bicskák:
mint a sirályok,
teli vagytok ti
vitorla-feszüléssel,
végtelenséggel,
suhogással!*

*Jegenyefák!
Zöld eredjű, szelíd bicskák!
Kupecnek figyelmeztetések!
Drágaságaim:
jegenyefák,
zizegve rezgő kések:
derekat én csak
hozzátok mérek,
s elvárom,
hogy a világ
mellétek álljon
mérni magát!*

ÁRAMLATOK

*Föld és Hold szájüregében a tenger.
Osztott kárhozat s estikék illata.
Vérvillámlások. Huzatos ház s haza.
Hörcsögmalmok. Kifosztott, tört gyerekszem.*

*Glóriatűz s kárhozat füstszaga.
Eltékozolt, bíbor első-szerelmem.
A kéz, ahogy sújtottam s összetettem.
S nyakamon anyám kenderkötél-haja.*

*A macskazenétől fénylő Golgota.
Az áldott fiú, ki tán örökre ment el.
S könnyek vihara s villámlás tiszta szemben.
S a zárt bilincs. A versek. A „tán soha”.*

*S mind, aki enyém szívembe temetetten,
s mit gyűlölök, mind sodorja az éjszaka:
hörcsögmalmok... huzatos ház s haza...
Föld és Hold szájüregében a tenger.*

ÉNEK MAGUNKÉRT

*(Kánonban a hajdani Illés együttesel,
Sebő pajtásékkal és a
magyari Muzsikások mindenkori seregével,
kiknek tüzes szekerén hangászkodniok adatott)*

*Gitáron, kantelén
téged pengetlek én,
sípon vagy trombitán
téged fúj ki szám,
s föld-fölött után,
ha velem hull a hang,
füvek, párák szaván is
fölkiáltalak!*

*Téged mondott a kő,
míg nem lett piramis.
Téged sajogtalak,
mikor cipeltem is.
S ha föld-fölött után
tipródtam föld alatt:
bár varangyok szaván,
de kiáltottalak.*

*Lányok, tulipánba
kik felöltözködtök:
tördelt derekára
friss dacokat köttök,
s napotok hamvadtán,
föld-fölött után
hagymátokból süt világra
az új tulipán!*

*Téged pingál a vér
a test kopár falán,
onnan vetít élénk
a csend, te Ős-hiány,
s a föld-fölött után
ha leszek, mi te vagy:
a némaság szaván is
fölkiáltsalak!*

JEGYVÁLTÁS

Utassy Józsefnek

*Kapd az öledbe szép szeretődöt,
lánycsípejű gitárod zengjen –
verjed a húrt, vörös hólyagokká
gyűljenek ujjaid hegyén a hangok!*

*Ezeregy évet átregéltünk –
nagy kerek kék ég!
halálringlispíl!
trappos szívünket pár fordulóra
legszebb csikódra
befizetjük!*

*Föllépünk a zene hintájába,
pentaton kancák szájában hathúros gyeplő –
szakadjon istráng! saroglya hulljon!
lendüljön kordénk felhők fölé!*

*Ezeregy évet zuhanva éltünk –
nagy kerek kék ég!
halálringlispíl!
trappos szívünket pár fordulóra
legszebb csikódra
befizetjük!*

VAN EGY TAVASZ

Olyan tavasz az,
kisiklik profán lapok
rácsai közt, nem bír egy éghajlatot
a heréltséggel,
fröcsköli termő vérrel,
mert magamentő törvény szerint
kering velünk itt e pokol, –
ő világot tölt hiánytalan,
nem kérdez,
nem indokol,
csak él,
csak van,
csak tündököl szótlan tisztasággal,
hogy cigarettát sem gyújtok
a tágas manzárdszobában:
az ég alatt, –
olyan tavasz az,
lesüti szemét ki lopni akart,
ingét felhőkre bízta,
hogy ahol fa sincs,
beláthatatlan síkra
lány után röptésék lábizmai,
a gyilkos lenyeli kését,
kliense polcáról levesz egy könyvet, –

az a tavasz
rügylobogásba
felöltöztet!

SINKA ZSÁKJA

*Füst és pernye lobogóit
szaggatják az éjszakában,
toporzékolnak a kutyák
füstös égbe szimatolva,
fényes orral megböködik
a füst gyapjas bárányait:
fölborult egy faggyúcsillag,
s a menny lázverte mezőin
a gyémánthodály kigyulladt.*

*Szívemet hát megkondítom,
hogy konduljon, meglendítem:
Tűz van! Tűz van! kiáltozok,
Ébredjetek, odcsúdjatok!*

*Szívemet én kondítottam,
belécsendült az éjszaka,
kuvikkolt egy gyárkéményen,
de ráhagyta, elcsendült.*

*Jaj de magam kósza baglyát
hogy csitítsam-csendesítsem?
Hogy csitítsam hogy csituljon,
megnyugodjon, elpihenjen?
Égi tűz vörösre hamvad,
pernyéje hús hózuhatag,
de én, hús-vér kályha, szótlan
loholok, az éjszakából
tépek magamnak kabátot,
szorítom, hogy elfojthassam
magamban e bolygólángot:
cserepet mar ajkaimra
a szittyó láz, kipárállik
a szittyó tűz füstje számon.*

Villamosról villamosra,
körutakon, résutcákon,
mint egy árva karácsonyfa,
behavazva, szikrát szórva.
Kiskarácsony, nagykarácsony –
járok karácsonyfa-árván.

De ni: közelget valaki
a sűrű havat lábaván!

Mezítláb jön, csillagot lép,
bütykös lába havat olvaszt,
rögről angyalhajat koppaszt,
lába tűzokcsillagot lép.

Hóba tűzokcsillagot lép,
de a vállát zsák lapítja.
Megáll, ledobja a zsákot,
lekezel komoran: Sinka...

Most ne hagyj el, uramisten!
Megszaladjak? megöleljem?

Néz csak, nem szól, én beszélnék,
de nem, nem emberé nyelvem:
szavam vadkácsahámpogás,
magam nászruhas vadkácsa,
pedig tél van, mind elrepült.
Kacsahangom, az is néma:
szám kávéjáról a hangok
nem föl – potyognak befelé.

Ám ő ügyet sem vet arra,
dögnehéz zsákját mutatja,
s fordul, megy is visszafelé
nagy hófüstben Sinka István,
megy havas tallókon vissza.

Most fakadnék ám még sírva!
most maradok ám csak árván!

Vadkácsaszárnyaim alól
kiperdül két aranybárány,
sírdombjára heverednek.
Szép vadkácsaszemeimből
kirepül két fehér holló,
fejfájára telepednek,
egyik balról, másik jobbról.

Hát a zsákkal mit csináljak?
de ni, gyapjas kossá váltott!
pödrött szarva kemény fegyver,
bundájával fölmelenget –
nyakamba vetem mint zsákot,
bízvást én is nekivágok
kosommal a havazásnak,
megyek Kadocsát keresni,
viszem a kost Kadocsának.

Füst és pernye lobogóit
ti meg, pulik, szaggassátok!
Toporzékoljatok: nyíljon
Isten szeme tiszta kéket,
csillaggal pipacsló rétet,
mert azóta már arra jár,
arrafelé caplathat már,
hogy végleges supát leljen,
Sinka, a fekete bojtár!

PARAZSAS TALPNYOMOKKAL

*Áldott Nap, te januári!
Szólnak az ereszek furulyái,
rekedt szakszofon a Duna, bőg,
s rázkódik a szív, mint egy kanári.*

*Ne hagyd abba, te Nap, januári!
Zengjenek a fények harsonái –
avatott varázsló vagy: tenyered
a vénhedt cigányasszonynak, a Földnek
mutasson szerencsés, jó jeleket!*

*Kabátszárnyaim szélbe tárva
megyek a hídon haza Budára,
parazsas talpnyomokkal a télben;
égi rózsák a tócsák felett
kinyílnak tűz-fehéren.*

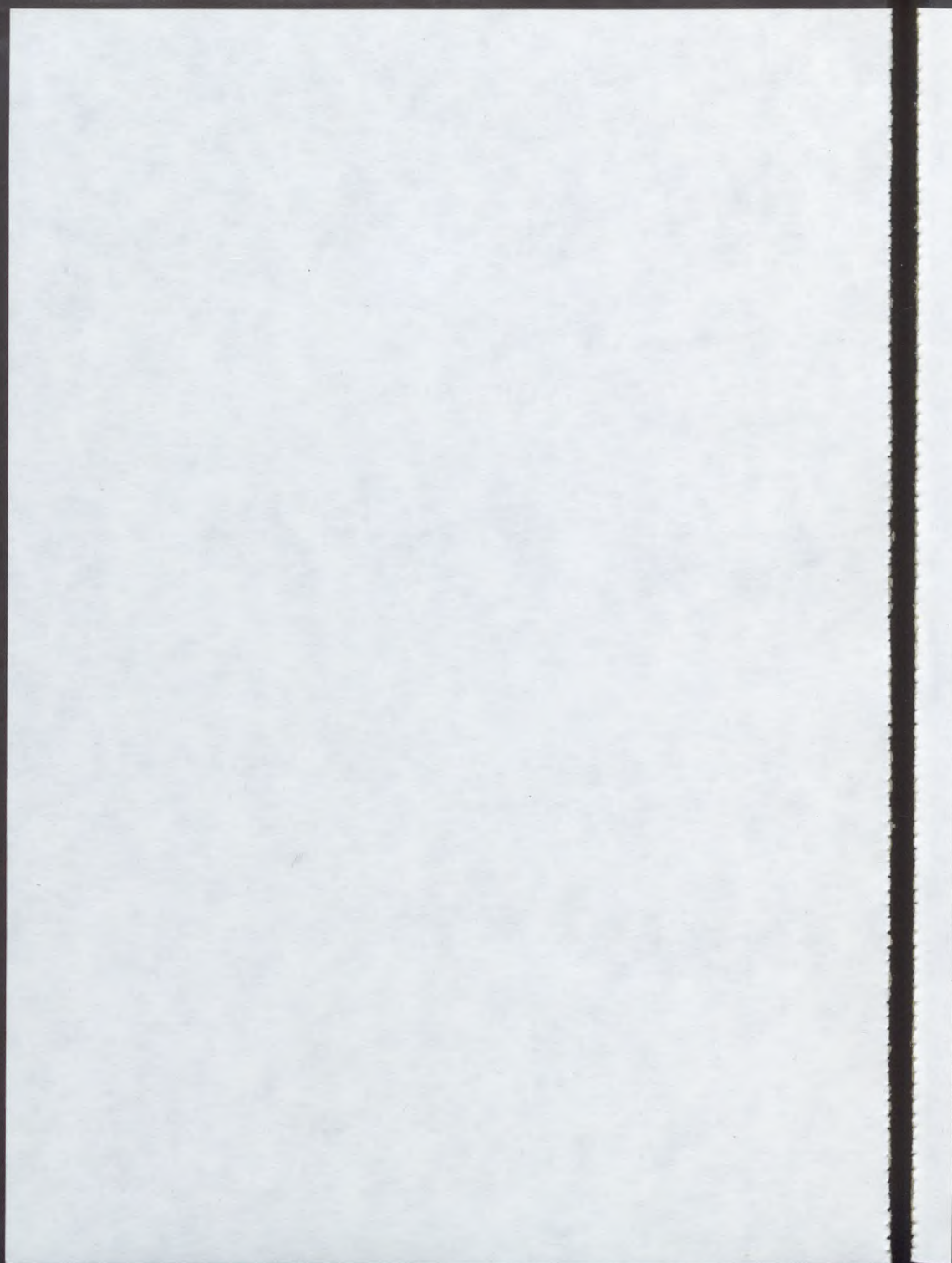
*Áldott, ezerszer áldott,
ki télben itt nyitogat virágot!
Csírák tüze a töppedt havon:
lábnyomok, ti téli virágok!*

DISZNÓÖLÉS

*A tél torkából szakad a hó,
köhögés rázza: fagyos
légáramlatok sivítanak,
mintha elaggott, beteg tüdőből
tör föl a végzet köszörűjén fent
vérpárás sipákolás,
mintha ledöntött,
lábával eget karmolászó
hatalmas ártány fúj bugyborgó vérhabot,
mikor már hurrkás tokája táját
meglyuggatta a kés.
Déli meg nyugati ciklonok kése
leszúrja mihamar az agyaras tél-kant!
Érzem már: nagy pörkölésre
készül március: mandulák öngyújtói
tüzet csempésznek majd minden fára,
kigyúlnak rétek, tar bozótok,
csonkolt gyümölcsösök,
s az ég hasát nyaldosó virágtűz-lobogás
leperzsel napjainkról minden
jégszilánk-sertét!*

GYŰRŰ NÉLKÜL

EJ, EZEK A LÁNYOK!

*Frecsegő
fényben
felcsapódó
tükörhalak a lányok,
tükörhalak,
tükörhalak,
szárnyuszonyuk
színes szalag,
lebegtetí a szél, –
lebeg a szájuk is,
át- meg át-
örvénylenek rajtuk
az éjszakák,
Seherezád mind,
szeret s mesél!*

FARSANGOLÓ

*Pörgetőzzünk,
forgatózzunk,
táncot fürgeteget kezdjünk,
húshagyatra,
virradatra
hű szerető párra leljünk!*

*Kergetőzzünk,
forgatózzunk,
toppants, dübbenőset dobants,
legyen a szoknya
vadkacsa szárnya,
röppentsd: szálljon föl zene-habokban!*

SZIVÁRVÁNY-CSATAKBAN

*Kukucska, hej, kukucska,
pikkelyes folyók, földek!*

*Virágtajtékos utcán, reggel,
vidám csapatban
lányok jönnek,
szivárvány-csatakban
dölyfösködnék,*

ne nézze meg az ember,

*domb-mellükre piros vérem kell
tulipáncsöppnek:
megdöfködnék
szerelemszigony-szemekkel!*

TAPOSS, IFJÚSÁG ISTENE: HÉBE!

*Ha hébe-hóba
Hébe
belelép a
hóba:
terem, terem
a hóvirág bokra.*

*Ha hébe-hóba
Hébe
belelép a
tóba:
virít, virít
a tavirózsa.*

*S amikor Hébe
rátoppant valaki ember szívére
mert látja: kopár szikla:
lázba, pírban csattan,
szegfűt vérzik nyomban
a szerelem csalitja!*

HÍVOGATÓ

*Jöjj hozzám virradatban
pipacsos pirkadással,
hajnali sugarakban
liliomhajlongással.*

*Jöjj el a reggeli dérrrel,
csöpp festék is lehet a szádon,
gyere ha látod a vérem
ragadozófogú rózsafákon.*

*Délben is jöhetsz hozzám,
pestises páskomok hosszán!*

*Gyere a verődő délutánban,
mikor szememen pilleszárny van!*

*Leginkább alkonyatkor.
A Napot négyelik. Akkor!*

*S ha máskor elmaradnál,
éjjel el ne hagyj már!*

*Jöjj hozzám minden időben,
patyolatban, megviselődten,
gyere színekkel megáldottan,
eszméletembe ágyazottan,*

*általam-virágzóan,
velem-viselősen!*

ÖT SZÁRAZ GALLY ÉS EGY ELEVEN

Gyapjú-fehérben
tünődve járkál,
paraszas réten
szédeleg árván.

Hulljon a pernye,
de rá ne szálljon,
zsivaj ne verje
a rőt lapályon!

Kőhold szaggatott
bomló vizeket,
de lám meglakolt,
beléjükveszett.

Arca elveszett,
vagy tán nem is volt.
Nem is volt, lehet,
vagy talán a hold.

Hátadon kidoboltam
a májust: úgy legyen!
de hátad múzeumban
dereng már, kedvesem.

Még egy olyan dobot!
Mintha peregne halkan.
Füvekben hallgatok.
Szél tapos dobogva rajtam.

*Hajamba szálltál –
menekedő,
így szóltam árván:
szitakötő...
Azt mondtam árván:
szitakötő!
de újra szálltál –
menekülő.*

*Kaptam tőle víziókat,
ködlő könyveket,
fölcsaptam micimackónak,
mackóéneket
dörmögtem s egy panzióban
kétszer szeretett,
a hozott Párizsból egy tollat,
de már elveszett.*

*Nem álmodtam vele,
nem áltatom magam.
Megáldottak vele
mégis, álomtalan.*

*Mást kerestem én,
mást kerestem.
De bárkit szerettem én,
őt szeressem!*

ELÉGIA NÉGY TÉTELBEN

1.

*Arcod kockáival
pokoli macskák dominóznak.*

*Nyári estéken
szilárd váza széthull a szónak,
csak az estikeillat erős
s a békák zsoltárai.*

*Szétromlasz,
összerakódsz –
nem tudlak megtartani.*

*Ha elpárolog a nyár,
kicsapódnak a szavak.
Az idő túloldalán
terem a bérbe adott magány,
illatok, hangok
elporlanak,
kész az ölelés szétmállani,
s a réteket,
zölden suhogó őslány-hajad
kezükre tekerik derek, szelek.*

*Itt rózsák lobognak, törökszegfű,
búzák hajában
a pipacsok.
Lobogsz te is, lobog a nyár: a nyár jaj
kígyómarás, lobog!
Pókhálót rá! – hallom a szív javastanácsát.*

*Benned szeretné felkutatni,
magát feladva felmutatni
a maga-mását!*

II.

*Mint a kígyónyelv, löködsz felém,
bénító nedvek nyelved hegyén,
bőröd méreg-mirigyeket virágoztat,
megérintelek: testem fölcsalánzik,
hajad büröksisak, titkokra boruló gomba,
arcod alkímisták aranyának kiáltott bronza,
két lábad boszorkánykondérban fakanál,
szemed ördögpille, fölötte száll,
karod rózsakereszt,
levegőbe függesztett híd,
elveszejt, kit óvatlan sorsa odavisz:
összeomlik,
megperdült fölöttem, forgott a széles ég:
öled síkos, mohás, álcázott szakadék,
szemöldöködből fészket rakott egy vadgalamb,
költött s a kis tokos
kizuhant, belehalt,
madaram ezüstös torka lett bádogdoboz,
csak megül,
nem repül,*

*a szeme iszonyatos,
hallgat vagy dadog a kínban,
kuporog hasztalan,
vérgyöngy-cirokkal él,
megissza kávéját, ha van,
hazája ég-kalitka,
csillagfény-rácsos madár-karám,
nekiront,
szabadulna,
s fönnakad a hold szálas hajfonatán!*

III.

*Mert voltál:
voltál te a beszéd,
a hangtalan!
Csokoládészín karcsú cölöp –
indákkal, gyökerekkel,
idegszálakkal rádthurkoltam magam,
s lehullt a ringló-pillanat,
a csillag összetörve
bogárként bújik a földbe.*

*Bagoly zuhan
halottasházra,
rándul a szám
káromkodásba:
lakmuspapírkurvák színváltozása!
logarléc-istenasszony lobbanása!
vörhenyes szerelem!
mért gömbölyödtél napvilágra!?!*

IV.

Milyen illattal-terhes az este, az éjfehérbe-hajló!
Anyám a fáradtság kútjában prüszköl,
gunnyaszt
behúzott szárnyal az ajtó.
Virrasztanak velem
tárt ablak ágyásában csillag-palánták,
mécs-virágok,
lángragyúlt égi saláták.

Indiánmadonna – itt állsz te is az ablakkeretben,
fejedben hold-glória,
elvetélt Jézus és
liliom a kezében,
hajadban csillagpor –
fodrástól jöttél éppen.

Aztán szétfoszlasz, összerakódsz,
újból és százféleképpen.

Ki is vagy te?
Melyik vagy te, aki fölszabadítottad a
mélázó szavakat,
s lekötözve a józanságot
rászabadítottad magadat?
Ki vagy,
melyik a sok vibráló mozdulat, arc, szín
rengetegében?

Szétfoszlasz,
összerakódsz,
oszthatatlan-százféleségben.

*Színek hálója, szálanként
át meg keresztbe rakódva –
forgolódom rajongva-átkozódva,
nem férek át a résen.*

*S fönt,
odafönt száll,
jajongva száll a hold vadlibája,
verdes fehérén,
virágpor-ragacsos éjszakában!*

FOHÁSZ

*Egymásra-hullásainkban
gyönyörködj, Szerelem!
Segíts meg, Szerelem,
egymásba-botlásainkban!*

*Egymásra-rontásainkban
irgalmazz, Szerelem!
Őrizz meg, Szerelem,
egymásért-romlásainkban!*

*Beteges szerelmeink,
egymásra-hullásaink:
Te vagy!
Bárha tagad:
ismerd föl arcainkban
az arcodat!*

HÁROM VIRÁGÉNEK, SÓHAJTÁSSAL

1.

*Anyaöl,
anyaöl,
ki megölel,
meg is öl!*

*Hej, rezedá, rezedá, rezedá!
törökszegfű, viola, imola!
törökszegfő, viola,
imola,
ibolya!*

*Öl, öl,
anyaöl!
S kit ölelnék,
visszaöl.*

2.

*Fésülteti a szél
haját jegenyékkal...*

*Hajló ujjaim közt
hajad volt a szél,
kezemet hajlítván
hajad volt a szél!*

*Sóhajtásnyi felleg –
hálóing a holdon...*

*Egy szál sóhajrásban
dideregsz most, árva,
egy szál sóhajrásban –
s az is az enyém.*

3.

*Számon a szeder pirosa
vörösbegy volt, dalolt,
bámult rá kandi ibolya
szemöldök-domb alól.*

*Szám körül a szeder leve már
szederjeskék tollú nagymadár,
és nefelejcs, és nefelejcs
a te szemed virága már!*

CSILLAGOK BÓJÁI KÖZT

*Felhők uszályain ifjúságom
potyautasként
elhajózott –
kerítve, kerítve most
csillagok bójáival!*

*Az emlékezetet
gyep veri fel –
a gyerekkor udvarán
mindeniütt penetráns vaddohány,
s dúdolgatok, hogy vaddohány
lila virága halovány...*

Mint ha száj fagytól lilul!

*Ám madárcú kis kiráylány
rozsszálból font
haja
kigyúl:
Édes Julis
mezítláb, ebédessel
tipeg a rozstáblák közt
ma is
a Bógyikút fel.*

*Beléugrik?
Egy csokor nefelejcs hull a kútba.*

(Imbolyog az emlék aranybojtja,
szertebomlott
összekuszálva
a sodrott zsinórok
szála,
csapdos iromba mohakoszorút:
mint annak képét, ki belehunorgott:
a kutat rég betemették...)

Közvetíteni
a messzi kékség
hajócsatáit,
hullámverését
csordakút
maradt-e ott még?

S egy csipet derű
madárracon:
elboruló, ha csillagok
bójái közt, mint zöld halott,
fölötte hánykolódom?

Ha arra jár
szájcserpező, sós éjszakámon
a zord uszály
meg ifjúságom?!

SÁRGULT FÉNYKÉP

*Fakó-kék falak meg
foltos-sárga falak –
szafittal leöntött matróruhában
így áll itt, nézd,
így álmodik magában
tengert és tengerészt
a joviális kisvárosi zsúr,
foltos itt minden, és minden kifakul,*

*itt meg rőt diákszerelmek
s kiskatonacsók-morzsa közt
az okkersárga érseki palota mellett
rózsásra koppasztott kiskutyát hömbörget
az agyagos csatornavíz.*

Nézd csak: akár egy szív.

Mondjuk, a szívem.

Vagy a te szíved.

SZÚKÜLŐ SZEMMEL

*Egy hete még a tenger,
cigánylány-sirályok rikácsolása,
homokpart gyehennájára vetve
testek kagyló-kitárulása,
combok közt gyöngy-ígéret,
csalánzó sötét moha,
az örökkön-örökké-várlak,
a tiéd-nem-leszek-soha.*

*Szítja szomjad a sós szél,
de szemed egyre szűkül,
és szűkülő szemedben
minden nő egyre szőkül,
már nem lányt keresel régen,
mégis mind lánnyá válnak,
bőrük feszes, nem rontja
ránca tapasztalásnak,
mint első, mind úgy nézed,
miként az Örök Évát,
s nem tudod: öregedés ez
benned, vagy fiatalság.*

*Egy hete még a tenger,
cigánylány-sirályok rikoltozása,
egy hete még a tenger –
s most
kész vagyok megint
a halálra.*

SZINBÁD MESÉIBŐL

*Sült tökkel várt reám a drága,
s mire a villamos megvitt, kihűlt.
Hogy mégse szeressük egymást hiába,
akadt egy darab kacsaült,
meleg fürdőt vettem utána,
beszéltünk erről-arról hosszan,
kávét ittunk, rumot is hoztam,
macskásan dorombolt a cserépkályha,*

*s öbleiből mikor el-kihajóztam,
az erkélyre csapó sós léghuzatban
fáklyaláng verdesett vagy pongyolája –
mindegy volt már... A tél ködöt petézett,
s utánam, szegény, máris úgy nézett,
mint aki vissza-nem-térő hajómat várja.*

XXX

*Ez a mese, nemes barátaim!
S mi történt valóban?
Megtréfál bennünket olykor a Dzsinn!
Halljátok, ím: Nem ültem én hajómba:
dorombol macskásan most is a kályha,
mert ott-feledkeztem – Nála...*

KÖZEL VAGY MÁR

*Ha bántlak is már: közel lehetsz hozzám.
Ha bántlak is már: szenvedek miattad.
Ha bántlak is már: magunk fölcserélem.
Ha bántlak is már: jobban bízhatok bennem.*

*Ha csak szeretlek: vízfalon át nézlek.
Ha csak szeretlek: üvegen át fénylesz.
Ha csak szeretlek: messzeségben látlak.
Ha csak szeretlek: mi közöd van hozzám?*

*Ha üvegen át fénylesz: nem szeretlek.
Ha üvegen át: sorsod (ha van) – látvány.
Ha üvegen át fénylesz, úgy szeretlek,
hogy – üvegen át – nem is téged látlak.*

*Ha bántlak is már: jobban bízhatok bennem.
Ha bántlak is már: magunk fölcserélem.
Ha bántlak is már: szenvedek miattad.
Ha bántlak is már: hozzám közel vagy már!*

ARCOD

*Ha a te arcodra gondolok,
minden más arcot eltakar már,
és mindig megadatik nékem az arcod,
s fénylőbb a fényarcú lányokénál.*

*Ha a te arcodra gondolok,
benépesül zárka-magányom nyomban,
mert mindig befogad, befogadott
tárt asszony-arcod számos bajomban.*

*Ha a te arcodra gondolok,
szeretnék végtelen Bach-fúga lenni,
s minden falon és távolon át
feléd ömölni, hozzád zengni!*

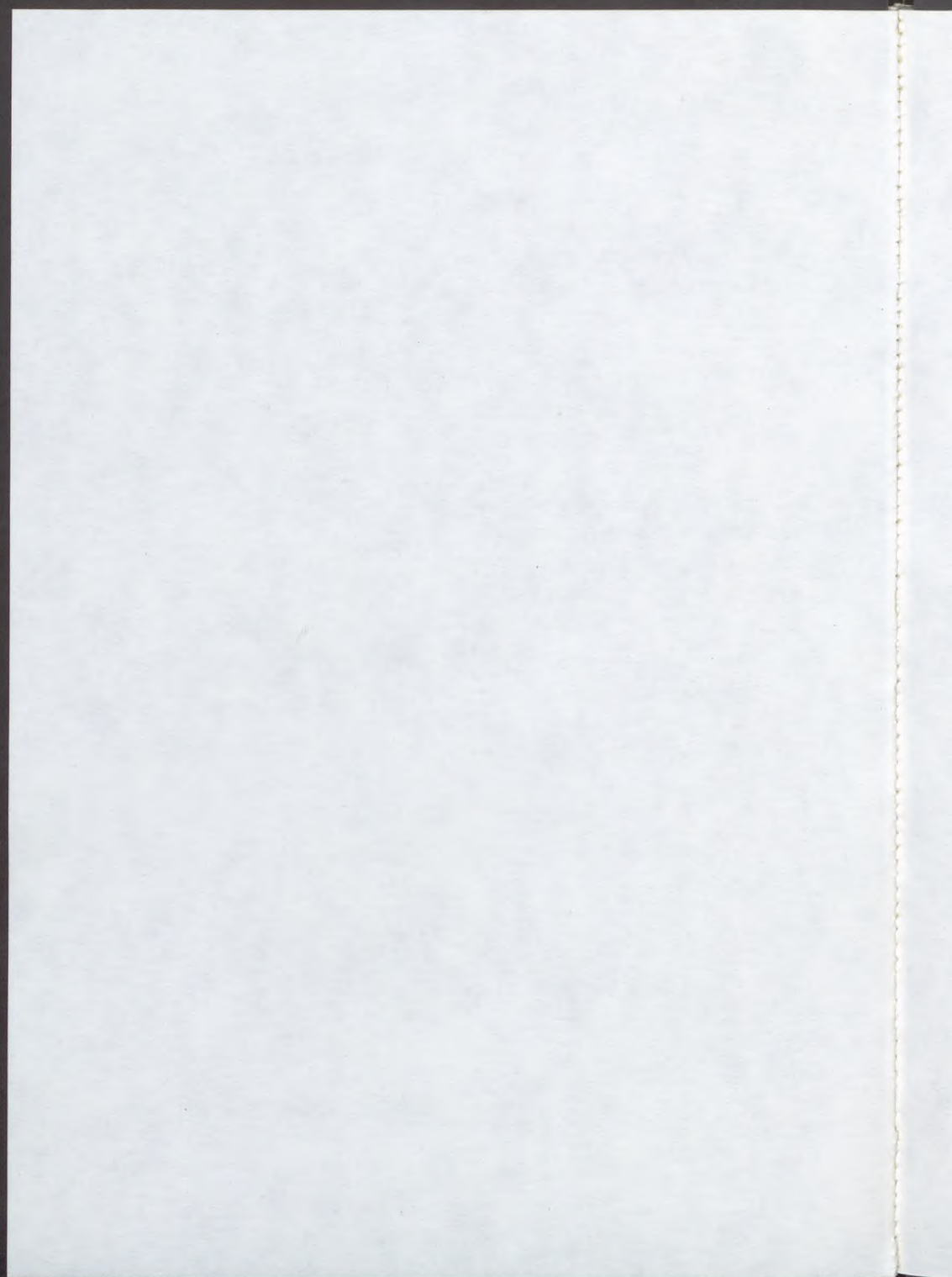

GYÚRÚ NÉLKÜL

*Jegygyűrűmet elnyelte a tenger,
játszódnak vele bakfis halak.
De véle a szerelem nem veszett el –
gyűrű nélkül tartasz s tartalak.*

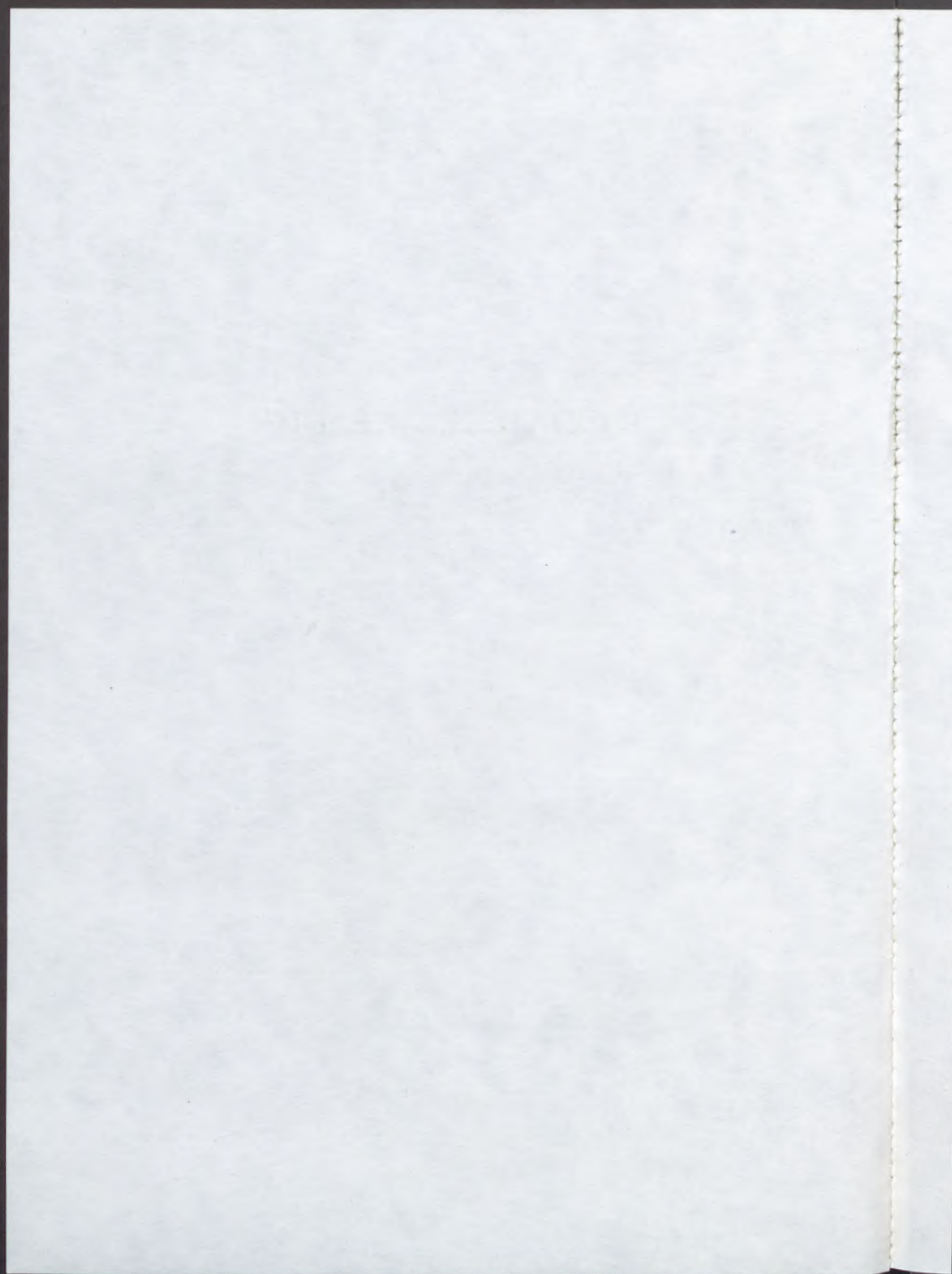
*Jelkép volt? Vagy csupán kérdést tett fel
az őselem: látná, mi marad?
Szabad hűségben, meggyűrűzetlen
lettem társad, s így tartottalak.*

*Szabad hűségben, meggyűrűzetlen
rég tartasz már s én rég tartalak.
Válassz engen mindújra, szerelmem,
s mindújra téged választalak!*

LABDATEK IGÉZETE

CSENGŐ

*Hűvös havas eső mosdatott
kormos tetőt, ködös csillagot,
s most a tetők és a csillagok
között törülköző:
imbolyog
fehér rojttal szegve néhány
frottír-könnyű
felhőfoszlány.*

*Madárpelyhet –
engem is lenget,
sodor egy
csecsemőszáj-lehellet,
s lázpiros este most
énvelem csenget
– sárga csengővel –
valaki gyermek.*

NÁDTETŐN MOHA ÜL

*Nádtetőn moha ül.
Gólyakelep –
kifaragott bot:
űzd a telet!*

*Kifaragott bot –
gólyakelep:
pörögj a zsendülő
mohák felett!*

*Gólyakelep, te
kifaragott
bot – szívének párnáit
porolgatod!*

*Almokat, álmokat
kitereget
a tavasz – porold csak,
gólyakelep!*

TAVASZRA HANGOLT HIMNUSZ

Csonttá száradt kenyér e Föld,
ernyed, dagad, nyúlik csurranó lében,
kijött a medve, immár
oldódnak a sók a talajban,
az elvarázsolt folyók is mind életre keltek,
halak szaltóznak a napsütésben, felcsapódó
pillanat-meteorok,
fodros kupolát tűr a vakond, a giliszták,
hús-hüvelyek, a természet
kémcsövei, telítődnek zsíros agyaggal, fúrják
árkaikat, zetorok fújnak, reszketnek,
meg-megcsillan a vas.

Vágd meg a fát: nyálazik már, sír, mint a gyermek,
késséddel veregesd meg a fűzfavesszőt, keserű
bőrét lecsavarhatod – csinálj sípot,
a tücsköket lármázd ki napvilágra!

Záporok ellen a gesztenyék
ernyőt bontottak s mint lakodalmaskocsit
fölpántlikázták virágaikkal,
hangol a méhek zümmögőkórusa, gyertek,
bámuljátok e forró kavalkádot, a kitért
ablakszárnyak verdeső farkaspilleszárnyak,
sárga sárvirággal ékes a vízenyő rét, a húsos
sziromcsészékben fekete zacc is: bűvő bogár,
töredezett nádtorsok közt ezer fejjel, ezer
csúccsal szökkennek a karcsú, zöld rakéták,
köztük mint a láng, hajtóenergia:

*tűzibékák hasa vöröslik, elővillan,
fúj a szél, kidagadnak a felhők, az Isten
fölcspeszezett fehérneműi,
közöttük sárkányom lobog,
csapkodom az eget, kiáltozok:*

**MAGASRA LENDÜLJ
ARANYZSINÓRON
TE ARANYSÁRKÁNY!**

*Bimbók, rügyek! combokat összezáró
szemérme a fürtös időnek!
pattanásos és hamvas-szép lehetőség!
magvetők komolysága, tavasz! tavasz!
örök születése a mindig-voltnak:
éneket, e májusi árok-áradást
hadd hangoljam
rátok!*

A ZÖLD BIRODALOM

*Tavaszező tél-tehén érdes
nyelve nyalogatja borját,
fölnyílnak szemei – ragacsban
kifakadnak a barkák,
gyenge lábain alig áll még –
remegnek jégenyék, remeg
vadvicek bőre,
döfködi anyja tőgyét, szája
rátapad a felleg-tőgyre.*

*Kihordta hát vemhét a tél,
mint lelkünk az újabb kegyelmet!
Tetőkön mohát emtet a fény,
bádogcsatorna énekelget,
arany dongó körözi egyre
a jégenyefa csúcsát –
röpköd a Nap, a szél
suhintja nyárfa-légycsapóját,
köröz a dongó,
mind magasabbra
pörgeti a drága energia,
tágul a láthatár,
megnő a kozmosz –
van honnan s hová fölszállnia.*

Gyomok, fák,
bozótok,
füvek szívében
iszonyú erő erjed, gomolydul,
tülekszik milliárd sápadt csíra
föl s a Nap sugarán
színbe fordul,
hódító dühvel hánytorg föl
mélyből a szelíd hadsereg,
elfoglal minden kopár felszínt,
gazdag hadtápok a gyökerek,
sejt után sejt tolul,
tör egyre feljebb,
kis csingilingi virágokat
énekel, tengernyit, mámorban égve
a fényre özönlő földmélyi had,
ezerszólamú virágzenével
ünnepel
a győztes ármádia - - -

így alapít birodalmat
a Zöld
a Földre s az ember
álmaiba!

LABDATEREK IGÉZETE

*Labda ha duhhan,
zajdul a szívem,
víg gyepi viháncolás emléke hív.
Ó, ez az emlék
már menedékem –
labda ha duhhan: zajdul a szív.*

*Ritka öröm már,
hogya beszálok
egy-egy csapatba, hol úzik a bőrt,
várnak bár, várnak
még a barátok,
s zöld tó a fű is, mint azelőtt.*

*Ó, fiatalság,
én ifjuságom:
fű-tó fürüszgett s utcai por!
Kocsis és Puskás
köztünk játszott,
s közöttünk cselezett szélen Czibor.*

*Csíkot varrattunk
a klott-gatyára,
két sapka vagy két tégladarab
volt a kapunk, és
csak vacsorára
széledt szét csillagokkal a csapat.*

Lányok ha ülték
a pályaszélen,
hogy dobrokolt bennünk az a csikó!
S mikor „nagyok” közt,
nagy öltözőben
először feszült ránk csikos trikó!

Zöld, te ígézel,
zöld, babonázol
halálomig már, húnyhat a Nap!
Zöld: selymeiddel
éghez igazol,
végtelenség kötöz, zöld kábulat.

Lépcsőket járok,
mész gyűl a csontban,
lábaim fájnak már, hull a fogam,
ám öröm bozsgat:
bemájusoltam
december derét is! Már odavan...

Ó, ez az emlék
már menedékem:
labda ha duhhan, zajdul a szív.
Labda ha duhhan,
zajdul a szívem:
víg gyepi viháncolás emléke hív.

TIHANYI TÚRA

*Dombok közt, fák közt
megyünk, megyünk,
madaraknak
füttyögetünk.*

*Egy sárgarigó lázba jön, pattog,
visszafüttyül és új füttyre vár.*

*Madárkám, bolond madár:
visszhangnak adod valódi hangod?*

*Dombok közt, fák közt,
lúd-rebbentő puli,
fut szemünk, rétre fut,
zöldjeit döncöli,
az mégse rezzen. Ám fölötte
sugarak vesszői hajlonganak,
min bársony dongók
– barkák –
csapódva ringanak.*

*Rossz gombát főzött a lapu-szakácsné,
tán attól ilyen bolond a rét ma:
virágok futnak a lepkék után és
azok meg pilléznek el, fel, karéjba.
Röptükből vernek csipkét;
varrják a nyarat zsákokba, télre...
És ni: ez csöpp kis kémrepülőgép –
leszáll tenyerem röpterére.*

*Pille, te bolondos pille,
s te bolondgombákon, margarétákon,
százszorszép-tárcsákon pörgő-forgó rét!*

*Dombok közt, fák közt
tovább megyünk,
virággal, madárral
beszélgetünk.*

*De jó is menni!
Menni: lenni!
Füvekkel, titkokkal
elkeveredni!
Zölddel-földdel
elkeveredve
zöldben és
földben
benne lenni!*

*Lenni: a világgal
együtt-zengni,
nem külön,
de különösen rezegni!*

*...Dombok közt, fák közt
megyünk, megyünk,
még csodálkoznánk –
s megérkezünk.*

BÉKESSÉG NEKTEK, UTAK!

*Békesség nektek, utak, békesség –
a vándor így mond esti köszöntést,
Földet összespárgázó kötelékek,
benövő artériák, erecskék!*

*Békesség neked hegyiösvény
valahol Németországban,
melyen egy asszony ment,
amikor arra jártam.
Ezentúl mindig ott lépeget –
azon az úton
esteledik.*

*Békesség neked is, Bugac homokja,
ezer csapása,
ahol egy éjjel elszedték tőlem a békét
s hirtelen
fácáncsibék keltek ki bennem
s vérem bokrait betöltötték
csipogással.*

*Békesség nektek, utak, békesség
falvak nyelőcsövei, városok
futóárkai, hegyeket mint Gullivert
lepányvázó serpentinek,
kapaszkodók, betonutak, macskakövek!
Ti mindennyelvű idegenvezetői a Földnek:*

kíséjétek
az utazót
az öröm turistaállomásaira,
de ahol törik a fű mert a láz
laskává süti a rétet:
kongasd a szívé, kongasd, halál,
hogy bőgjön:
Bár az út ne érne véget!

Békesség hát nektek, utak!

ŐSZI ESTE

*Klasszikus ősz, kellékeivel.
Fosztott ágak letargiája.
A balkáni gerle egy darab homály
a gutaütötte cseresznyefán,
rátaplózódva mered magába
félíg hűnyt, fénytelen szemeivel.*

xxx

*Fogatlan satrafa-vigyor a napfény,
kicsalt mégis a balkonra, nézni,
hogy tenyereit szemközt a repkény
a tűzfalon már vörösre vérzi,
ipiapacsot ver rászedetten,
mert a ragyogás,
amivel játszott,
faképnél hagyta ám,
elbóklászott,
ring delfin-izmú tenger-ölben.*

xxx

*Ring
delfin-izmú tenger-ölben már
a délutáni nap – este lesz, szürkül.
A magasban fönt lökhajtásos száll,
megvillan, mint egy fehér cérnás tű.
Hangja se hallszik.*

*Az iskola
elcsendesül s el
az óvoda.
Öltöznek át az óvónénik,
sietnek: ez randevúra,
az meg haza.*

xxx

*Megjött a szomszéd,
zengeti
zenegépét,
fújja az orrát, tüsszög,
mintha mindig december lenne.
Kalapács csattog: egy szög
szalad deszkába és
szivedbe.*

xxx

*Aztán
csuparánc csönd.*

*Az utcán
monoton
nyammogással
motorok
örölnek
szürke lisztet.*

*Mint begyújtott kocsi motorháza:
az este
olajos-kéken reszket.*

Neonvirág nyit.

Féksikorgás.

Villany világít.

Villanyoltás.

*Száll a Föld,
szállunk a tág végtelenbe!*

ÁRNYÉK

*Ácsok dolgoznak a tetőn,
cikkann szekerce-villám.
Sikongó fényben odafönt
szög szalad: karcsú fémtücsök*

deszkába lyukat fúr és belecsusszan.

*Megáll a ruganyos segéd trikóban,
pirítja kettős tavasz: a kinti,
meg ami belül színültig tölti,
mint víz a kannát, amely szív-forma.*

Kannatetőből jót iszik éppen.

*Galambok húznak el kondor-kötélékben
építők s a félkész ház fölött.
Zöld ágból, kalászból bajszyuk nincsen,
árnyékuk arcomba hulló korom –*

kímélj meg tőlük bennünket, Isten!

A TENGHER CSÖPPJEINEK DALA

Weöres Sándornak

„Egy csepp, két csepp, öt csepp meg tíz –
olvad a jégcsap, csepereg a víz.”

Tíz csepp, húsz csepp, ötven meg száz –
hegyi patak habja papírhajót hintáz.

Száz csepp, kétszáz, ötszáz meg ezer –
vízimalom kerekén le-fel, le-fel.

Cseppre csepp: gördülünk, habzunk – összeáll
folyókból folyam, tenger és óceán.

Lélek már, szép szörny, vihardul, tombol,
sziklafogak között hajókat morzsol.

Örvénylünk, tornyulunk, fröccsenünk szerte,
partoknak rontunk fejünk-leszegve.

S iszonyú izmokat ernyesztve, vétlen
napozunk elomlón az ömlő fényben.

Nap tüzén csitri csepp hevül ám számtalan,
tündér lesz, pille lesz, eső lesz, szárnyatlan.

Ide ess, ott is hullj, csobogj itt, oda ess:
füvek, fák, gabonák kéri, s hullunk öröme.

Brr, a tél, brr, a tél; bújjunk össze, testvérek –
pihe száll, hó szítál, fagyban folyó megréved.

S: „egy csepp, két csepp, öt csepp meg tíz –
olvad a jégcsap, csepereg a víz.”

TENGER

*Mondd, tenger, mondd:
hány folyó hordja
az iszapod?*

*Mondd, tenger, mondd:
hány korall építi
iszonyatod?*

*Tenger!
befogadod
a szennyet, az iszapot,
zátonyok rakódnak benned,
tornyok –
ó,
tenger:
mégis a kékséget mondd,
arcodon
az eget ragyogtatod!*

TANÁROK BALLAGÁSA

– minden rendű és rangú tanítónak –

Az olajos katedrák, mint a bálnavadász hajók, nem térnek vissza. Csupán egy tátott bálnaszáj-embléma lebeg a vizek fölött. Elsüllyed a bicskafaragásos, pengekarcolásos matt bútorzat, kicserélődik a dekoráció. Ballagnak a régi tanárok, elballagnak a ballagtatók! Arcuk mint a fűzfák árnyéka, sárga vizekben agonizál, s a szemük tele van arcainkkal. Mint ahogy ág ereszti el a leveleket, lepilléznek az arcaink, szemekik fürkészdarazsai riadtan elrepülnek, elbújdosnak a szélrózsa rozsdás vasbozótjában. Krétaporos fejüket ekkor az öreg tanárok befedik nyakig cilinderrel: ne lássa senki, hogy szemekik elrepültek. és amíg jegyzeteiket zavartan összeszedetetik, rájuk csapja az ajtót az utolsó óra utáni mázsás súlytalanság. Öltöznek gyolcsba, harangszóba, öltöznek súlytalanságba, kitépik őket az ablakok örvényei, a tébolyodott tengerszemek, s elúsznak egymás után, vízszintesen, napba nézve. Mint a vízmérték, megállnak a föld alatt. Mi ácsorgunk még az óperenciás ködök partján, halászgatjuk az arcainkat, és aki kifogja arcát, fölfedezi és megsimogatja rajta az apró hegeket, forradásnyomokat, amit a világgáment darazsak áldott tojócsövei hagytak.

PARTON

*Diáksapkám kékjében elhajózáván
valamikor, valamikor
föllobogózott hány kalóz vágy!
Sírt értem fű, fa, hű Solvejg-bokor.*

*Ám kalóz vizeket kalózra hagyva
s kuncogó kalmárét is ugyanúgy,
tengerem és engem: szűz diáksapka
kéksége: szallagod volt csak az út.*

*Szallag-út bíbor kör-végtelenje:
előttem-mögöttem megcsobbanó
hajnalok s alkonyok fénypásztá-rendje
a bársony vízben... S áll most a hajó.*

*Partodon most hangod ringat csak, Tenger,
nagyasszony-lábadnál bénán ülök.
Szántlak még? Vagy mint a szelíd kegyelemmel
meghimbált móló, e föld nemzőszerve:
öblödben végképpen elmerülök?*

CSILLAGZANAK HÓLYAGOK

*Csillagzanak hólyagok
tükrös tenyeremben,
megláncoltam a Napot:
fényeskedjék bennem.*

*Most kovácslom életem
fegyvernek, vasruhának.
Döngicsélj csak, szerelem,
tapogass meg, bánat.*

*Jelöljétek szívemet
időt rontó pecséttel,
mert jóllehet, elmegyek
egy rámgyúló éjjel.*

*Egy sóhajjal kibukik
belőlem mint lélek,
s mint a léggömb, elszökik
Napom majd az égnek.*

*S akkor fegyvert, pénzt, ruhát
le kell tennem az útra,
s menni, menni, Nap iránt,
hamvadtan, kihúnyva.*

A VILÁG ÖRÖKBEFOGADÁSA, ÖRÖK BEFOGADÁSA

*Ami az ujjaim közt átfolyik,
észre sem veszi,
és kezemmé lesz.*

*Szólok a vízhez,
szólok kövekhez, könyvhöz, késhez,
megsimogatom, kézbe fogom,
s megbújik mind a tenyeremben,
mintha egy bokros udvaron
ípiapacsot játszanának.*

*Nevüket
külön
nem is tudom,
de mint ha rezegnek orgonaágak:
ők mozgatják
kezeimet.
Szólok hát nekik: kezem.
Azt mondom nekik: kezem.
Naponta elmondom nekik: kezem.*

*S ha már vén este lesz,
két tenyerem
lassan
összecsukom,
mindüket
helyére hempergetem,
s hogy ne fázzanak az árvaságban,
mivel nevüket
nem is tudom:
nevemmel őket is
betakarom!*

CÍMMUTATÓ

Az én földem	5
--------------	---

VADKÁCSAMÍTOSZ

Vadkácsamítosz	9
Fák és a szél	10
Dobog az eső	11
Kisborjú	12
Fénnyel, füttyel	13
Kányák	15
Vadgalamb	16
Fóliabőrű	17
Szüret	19
Őszök lármája, békéje	20
Üvegfúvók	22
Napok és szemek	23
Anyám galambot áldozott	24
Hajnali máglya	25
Állok virágban	27
Nyelvemre levelet tépek	28
Mi is lennék?	29
Örök Betlehem	30
Kettőző madrigál	31

GUBANCOS FÁK ALATT

Virrasztó	35
Számolok vissza	36
Gubancos fák alatt	37
Akinek mázatlan-cserép volt marka	39
Tábori Posta	41

Bújócska	43
Sugarak erdejében	45
Sötétbársony	46
Anyám vasal	47
Kenyeret anyám úgy eszik	48
Hűség	49
Reggel	50
Tél és tél	52
Virág a szélben	53
Esti vers fiamnak, fohászkodással	54
Zápor alá régen álltam	56
Kezem fiam fején	57
Tavaszi kiütés	58
Apám kertjében	59

ŐRSÉGEN

Őrségen	63
Utak keresztje	65
Éjszakai kártyaasztal	67
Arcom rétje	68
Cavatina	69
Szótlán vagyok	70
Tavaszi kérdő- és felkiáltójelek	71
Hangszerből kihajló muzsika	73
Ahol elszunnyadt Melinda	74
Dal	76
Békaríkató	77
Zuzmócsánkos paripák	80
Március, perzselt mezők	81
Sötétlik Világos	83
Járok a nyárban	84
Jegyenék	86

Áramlatok	87
Ének magunkért	88
Jegyváltás	90
Van egy tavasz	91
Sinka zsákja	92
Parazsas talpnyomokkal	95
Disznóölés	96

GYŰRŰ NÉLKÜL

Ej, ezek a lányok!	99
Farsangoló	100
Szivárvány-csatakban	101
Taposs, ifjúság istene: Hébe!	102
Hívogató	103
Öt száraz gally és egy eleven	104
Elégia négy tételben	106
Fohász	111
Három virágének, sóhajtással	112
Csillagok bójái közt	114
Sárgult fénykép	116
Szűkülő szemmel	117
Szindbád meséiből	118
Közel vagy már	119
Arcod	120
Gyűrű nélkül	121

LABDATEREK IGÉZETE

Csengő	125
Nádtetőn moha ül	126
Tavaszra hangolt himnusz	127
A Zöld Birodalom	129
Labdaterek igézete	131

Tihanyi túra	133
Békesség nektek, utak!	135
Őszi este	137
Árnyék	140
A tenger csöppjeinek dala	141
Tenger	142
Tanárok ballagása	143
Parton	144
Csillagzanak hólyagok	145
A világ örökbefogadása, örök befogadása	146

2834-1

Fiataloknak ajánlom ezt a versgyűjteményt, de szeretném hinni, hogy a felnőttebb korosztályok lelkiismeretét is meghorzsolhatom, megérinthesem vele.

Mit jelent fiatalnak lenni? Felkészülést – mire is? –, találkozást a feladatokkal, problémákkal – milyenekkel is? –, a jövő ígértét – mit is? –. Kérdezni elemi jog – mindenekelőtt az ifjúság joga. Vajon elfogadják-e az előttük járók kérdéseit, válaszait?

Kiss Benedek

Ára: 104 Ft

Kiss Benedek Március perzselt mezőin